Şimdi değilse ne zaman?

Nurdan Özkan

Çay Yayınları

şimdi değilse ne zaman?

Çay Yayınları

Eserin Özgün Adı: Şimdi Değilse Ne Zaman?

Mustafa Çay Akademi & i-NLP
Inovatif NLP & Koçluk Eğitimleri

Yazarı: Nurdan Özkan
Editör: Mustafa Çay
Kapak: Atakan Palaz
İç Tasarım: Atakan Palaz
Baskı: Ankamat Matbaacılık
Çay Yayınları Sertifika No: 18603
Yayın No: 13

Çay Yayınları
Selanik Cad.41/20 Mehtap Apt. Kat: 8
Kızılay / Ankara - Türkiye
Tel: +90 312 419 67 87

www.cayyayinlari.com
info@cayyayinlari.com

1.Baskı: Mayıs 2013

ISBN: 978-605-4663-10-1

Şimdi Değilse Ne Zaman?

Nurdan Özkan

Nurdan Uğurlu Özkan

NLP Uzmanı ve Yaşam Koçu

Nurdan Uğurlu Özkan, Radyo Tv eğitimlerini tamamladıktan sonra, yerel bir radyoda 2 yıl boyunca program yapmış ve sonra Devlet Tiyatrosu hocası Zafer Gecegörür'den tiyatro ve sahne eğitimleri almıştır.

Kişisel Gelişime olan ilgisi, NLP ve Koçluk eğitimlerini tamamlayarak, kariyerine Profesyonel Yaşam Koçu olarak devam etmesini sağlamıştır.

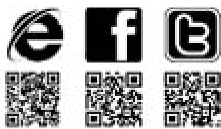
Kendisi sertifikalı bir NLP Uzmanı ve Yaşam Koçu olarak, bireylerin ve kurumların gelişime katkı sağlamak amacıyla faaliyetlerini sürdürmektedir.

Nurdan Uğurlu Özkan yeni kitap çalışmalarına ara vermeden devam etmekte ve insanları başarıya götüren sırları herkesin ulaşabileceği bir hale getirmeye gayret etmektedir.

Kendisine **nurdanugurluozkan@gmail.com** mail adresinden ve aşağıdaki bağlantılardan ulaşabilirsiniz.

NLP Uzmanı Lisans No : 03232
Yaşam Koçu Lisans No : 08020

www.nurdanugurluozkan.com
facebook.com/nurdan.ugurluozkan
twitter.com/nurdanugurluozkan

Önsöz

Sizinle birlikte, özel bir yolculuğa çıkacağız. Bu yolculuk boyunca, başarılı insanların sırlarını öğrenecek ve başarının sınırlarını zorlayacağız.

Hayatınızda hiçbir şey yolunda gitmiyor olabilir. Belki de başarıyla aranızda, aşılmaz gibi görünen duvarlar da örülmüş olabilir. Bu yolculuğumuz boyunca, birlikte o engelleri aşmak için, harika yol haritaları edineceğiz. Ama ben sizin, bu kitapta paylaşılanlarla yetinmenizi istemiyorum. Siz de kendi hikâyenizi yazmalı, oturup izlemek yerine, ayağa kalkmalısınız. Artık hayallerinizi gerçekleştirme zamanı gelmedi mi?

O halde neyi bekliyorsunuz? Sizinle başarı arasında duran tek engel, korkularınız ve önyargılarınızdır. Korkularınızın üstüne üstüne yürüdüğünüz zaman, onların da sizden korktuklarını göreceksiniz. “Yapamam”, “Başaramam” gibi hiçbir işe yaramayan anlamsız etiketleri, artık söküp atmanın zamanı gelmedi mi sizce?

Eğer cevabınız evetse, o halde yolculuğumuza bir an önce başlayalım… Ne dersiniz?

Teşekkürler

Söylediği tek bir cümleyle, beni uykudan uyandıran Mustafa Çay hocama ve eşi Gülçin Çay hanıma sonsuz teşekkürler. Onu ilk kez bir radyo programında dinlemiştim. “Bir karınca, eğer isterse bir fili yiyebilir” demişti. İlk duyduğumda saçma geldi ve bir anlam verememiştim. Sonra ekledi, “Belki de milyonlarca kez ısırmak zorunda kalabilir. Ama eğer ısrarla devam ederse, bir karınca bir fili yiyebilir”

Bu kitap benim için, yemek zorunda olduğum bir fil gibiydi. Ama şimdi onu parmaklarınızın arasında tutuyorsunuz ve o fil artık eski fil değil…

Her dönem beni destekleyen, hayatımda olmasından bir an bile pişmanlık duymadığım eşime de teşekkürlerimi sunuyorum. Son olarak destekleri için aileme sonsuz teşekkürler.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hiç kimse karşılaştığın fırtınaları umursamıyor,
gemiyi limana götürüp götürmediğinle ilgileniyor.

Bazen düşüncelerimi geçmişi özlerken yakalıyorum ve bu bana ve bugünüme gerçekten acı veriyor. Geçmişle yaşamak anlamsız, biliyorum. Adı üzerinde ***geçmiş…*** Bugün de geçecek ve bugün dediğimiz güne, gün gelecek "***geçmiş***" diyeceğiz. Bu gerçeği kendime hatırlatmak, bu günümün çok daha anlamlı ve güzel geçmesine sebep oluyor. Geçmişteki hatalarımı o güne dönerek düzeltemem, bu imkânsız. O hataları hayıflanarak, ağlayarak da unutamam. Ben geçmişimi ancak, bugünümle temizleyebilirim. Nasıl ki, yaşamda her şeyin bir başlangıcı bir de sonu vardır, o halde hiçbir son bir bitiş değil, sadece bir sonuçtur! Hiçbir şey bitmiyor, kendi paralelinde sadece sonuçlanıyor. Mücadele ettiğimiz yere kadar, gücümüzün yettiği yere kadar… Gerisi yüce yaratıcının takdiridir ve en son karar da onundur.

Zaman da çok çabuk geçiyor. Suyun akışını durdurabilir, rüzgârın yönünü değiştirebilirsin. Bu sana bağlı… Fakat zamanı asla durduramazsın. Zaman akıp gider ve bizler de bakıp dururuz…

Parmaklarının arasından akıp giden yıllar için öfkelenme! Ardında bıraktıklarını, gülümseyerek teslim et geçmişine. Bir gün dönüp arkana baktığın zaman pişmanlıklar ve yaşanmamışlıklar yerine, yüzünde kocaman bir tebessüm olsun. En önemlisi de, yapamayacağın şeylerin, yapabileceklerini engellemesine asla izin verme. Rüzgârın yönünü

değiştiremiyorsan yelkenlerini rüzgâra göre ayarla. Çünkü hiç kimse karşılaştığın fırtınaları umursamıyor, gemiyi limana getirip getirmediğinle ilgileniyor. Bu kararlılık, senden geriye kalan en büyük miras olsun. Bunun için en umutsuz anlarında bile sakinliğini koru. Çünkü öfkeyle alabileceğin kararların çok da sağlıklı olmayacağını hatırlat kendine.

Sükûnetini, başarabilirsen eğer sabra dönüştür. Sonucun ne olacağı önemli değil ama emin ol sen kazanacaksın. Böyle zamanlarda kaşlarını çatmamaya özen göster. Çünkü sonraki yıllarında, aynada gördüğün derin çizgiler de senin eserin olacak. Hayat elbette hiç kimseye hayal ettiklerini altın bir tepside sunmuyor. Okuduğum bir kitaptaki yazıyı aynen aktarıyorum:

"Hayat sizin özgür yanınızdır. Bu dünyada bırakmak istediğiniz izler, yapmak istedikleriniz, aşmak istediğiniz engeller, kırmaya niyet ettiğiniz rekorlar, keşfetmek istedikleriniz, görmek istediğiniz yerler, olmak istediğiniz kişi, öğrenmek ve öğretmek istedikleriniz… Kısacası sizden çalınan her şey… İşte hayallerinizi kurban vermekle, bütün bunları da kurban vermiş olacaksınız.

Sonra da diyeceksiniz ki, "Bana fırsat verilseydi yapardım!" Alın, size o fırsatı ben veriyorum. Bakın yazıyorum buraya; "Fırsat" Hatta birkaç fırsat daha veriyorum size; "Fırsat, fırsat, fırsat, fırsat..." Saçma mı geldi? İşte karşınızda fırsat! Ne bekliyordunuz ki? Nasıl bir fırsat verilmesini istiyordunuz? Kim verecek size o fırsatı? Hiç kimse!

Benim bu fırsatı verdiğime bile sevinmeniz lazım. Çünkü kimse size o fırsatı vermeyecek"

Mustafa Çay/Mutsuz Olmak Günahtır.

Gerçekten çok doğru. Bize istediklerimizi kimse vermeyecek. Biz önümüze çıkan fırsatları çok iyi görmeli ve onları iyi değerlendirmeyi bilmeliyiz. Bunu bir örnekle açıklamak istiyorum. Büyük bir ayakkabı firması, pazar araştırması yapması için, bir elemanını Afrika'ya yollar. İncelemelerini bitirip ülkesine dönen görevli, genel müdürüne; "***Afrika'da***

kimse ayakkabı giymiyor. Orada yatırım yapmak asla doğru olmaz" der. Firma Afrika'da yatırım yapmaz. Başka bir ayakkabı firması da aynı şekilde bir elemanını Afrika'da pazar araştırması yapmaya gönderir. Bu çalışan döndüğünde, sonucu heyecanlı bir şekilde şöyle açıklar: "Afrika'da çok büyük paralar kazanabiliriz, kimsenin ayağında ayakkabısı yok. Herkese ayakkabı satabiliriz" Böylece, fırsatı gören ayakkabı firması, orada çok büyük paralar kazanır. Elbette o çalışan da, bunun karşılığını fazlasıyla almıştır.

Karşımıza çıkan fırsatları en iyi şekilde değerlendirebilmek, eninde sonunda bizi başarıya götürür. Bazen her şey sizin aleyhinize işliyor gibi de görünebilir. Örneğin Thomas Edison, başına gelebilecek en büyük felakette bile yenilgiyi kabul etmemiştir. 9 Aralık 1914 gecesi Edison'un fabrikası bir yangında enkaz haline gelmiş. Bir hayat boyu süren emek ve gayretlerinin neticesi adeta birkaç saat içinde kül olmuştu. O soğuk kış gecesi yangını kontrol altına almaya çalışan itfaiyecileri seyreden Edison büyük bir şaşkınlık içindeydi. Ertesi sabah fabrika enkazını gezen Edison, bu büyük felaketi şu sözlerle değerlendirdi: "Bir felaketin de büyük bir değeri vardır. Bu yangınla birlikte, bütün hatalarımız da yanıp kül oldu. Şimdi her şeye, yeniden başlayabiliriz" Yangından üç hafta sonra Edison ilk gramofonu piyasaya sürdü. Bu başarıda inanç ve şevkini büyük bir felaket karşısında bile kaybetmeyip sürdürmesinin payı çok yüksekti. Hayatın bize ne getireceğini önceden kestirmemiz imkânsızdır. Her duruma hazırlıklı olmalıyız. Her şeyi bir anda kaybedebiliriz veya tam tersi de olabilir. Böyle anlarda, kontrolü kaybettiğimizi fark ettiğimiz anda, bir an önce kendimizi toparlamalı ve her şeye daha da güçlü bir biçimde sarılmalıyız.

Bin bir türlü zorluğa rağmen, zirveye çıkmayı başarmış isimlerden birisi de, ünlü fizikçi Stephen Hawking'dir. Stephen Hawking, 1942 yılında doğmuş, Oxford Üniversitesinin fizik bölümünü birincilikle bitirmiştir. Hayatının kâbus dolu günleri, ALS motor nöron hastalığına yakalanmasıyla başlamış. Omurilik ve beynindeki şuurlu kas hareketlerini düzenleyen sinir hücreleri dağılmıştı. Genç yaştaki Hawking'in vücudu beyni dışında resmen çökmüştü. Konuşma bozukluğu ve yutma güçlüğü çekiyordu. Derken elleri

de tutmaz olmuştu. Hatta doktorlar iki yıl ömrü kaldığını düşünüyorlardı. Ruh hali yıkım içinde olan Hawking, sürekli klasik müzik dinleyip bilim kurgu romanlarını okumaya başladı ancak, ailesinin ve hocasının yoğun ilgisi ve sevgisiyle hayata tekrar bağlanarak doktorları yanılttı. Ama artık ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkûm, konuşamayan biri haline gelmişti. İletişimini ancak bilgisayar yardımı ile sağlayabiliyordu. Sağlık durumunun bu kadar kötü olmasına rağmen âşık oldu ve evlendi. Eşinin yardımıyla yüksek lisansını, ardından doktorasını yaptı ve profesör oldu. 1978'de teorik fizikte en büyük ödül olan Albert Einstein ödülünü aldı. 1982 yılına geldiğinde artık dünyanın dört bir tarafından ödüller yağmaya başlamıştı. Kraliçe tarafından verilen Britanya İmparatorluğu kumandanı nişanı bunlardan biriydi. Küresel ısınmayı ilk ortaya atan Stephan Hawking oldu. Buna benzer verilerin ve teorilerinin sahibi acı çekerek zirveye çıkanlardan sadece birisiydi.

Eğer Daha Başlamadan Kaybetmek İstemiyorsak,
Yenilgi Bize Bir Umutsuzluk Kaynağı Değil,
Taze Bir Başlangıç Olmalıdır.

South

Hiç bir şey için gerçekten geç değildir. Her şeye yeniden başlamalı, hayatımızda yepyeni bir sayfa açmalı ve kaybolan cesaretimizi yeniden ayaklandırmalıyız. Goethe der ki: ***"Mal kaybeden bir şey kaybetmiştir, onurunu kaybeden çok şey kaybetmiştir, cesaretini kaybeden her şeyini kaybetmiştir"*** Goethe 83 yaşında öldü. En büyük eseri olan Faust'u ölümünden bir iki yıl önce bitirmişti ve buna bir kaç örnek vermek gerekirse:

Charlie Chaplin 76 yaşında iken hala film yönetmenliği yapıyordu. Büyük opera bestecisi Verdi, ünlü eseri Othello'yu 75 yaşında besteledi ve bunlar gibi örnekleri biraz geçmişi araştırarak elde edebilirsiniz. Ben bir sözde buldum kendimi, bir sözle yeniden başladım en baştan hayata. Bu

uyanış herkes için farklı yerlerde saklı. Belki bir müziğin sözlerinde, belki okumuş olduğunuz bir kitabın satır aralarında ya da bir şiirin mısralarında. Belki de tarih çeşmesinden damıtılarak bugünlere kadar gelmiş olan bir sözdedir. Ya da etkilendiğimiz bir film karesinde. Ama mutlaka bir yerlerde senin onu keşfetmeni bekliyor. Peki, sen neyi bekliyorsun? Bir mucize mi?

Adam fısıldadı:
-Tanrım. Konuş benimle.
Ağaçta bir kuş cıvıldadı, ama adam duymadı.
Sonra adam bağırdı:
-Tanrım konuş benimle!
Gökyüzünde bir şimşek çaktı, ama adam onu da dinlemedi.
Adam etrafına bakındı:
-Tanrım seni görmeme izin ver
Gökyüzünde bir yıldız parladı, adam bunu fark etmedi.
Ve adam bağırdı.
-Allah'ım bana bir mucize göster.
Bir bebek doğdu bir yerlerde ama adam bunu bilemedi.
Sonra adam çaresizlik içinde sızlandı:
-Dokun bana tanrım ve burada olduğunu anlamamı sağla!
Ve bunun üzerine Tanrı aşağıya doğru süzülerek adama dokundu.
Adam kelebeği elinin tersiyle uzaklaştırdı ve yürüyerek gitti.

Hayatımızda onlarca mucize gerçekleşiyor ancak biz ne yazık ki çok azını fark edebiliyoruz. Çünkü hayatın akışına kendimizi kaptırmış giderken, elimizin altındakileri ıskalıyoruz. Ruhsal çöküntülerimizin altında eziliyor ve bir zaman sonra her şeyden vazgeçip kendi kabuğumuza çekiliyoruz. Ben bütün bunları yaşadım. Her şeyin bittiğini düşündüğüm, hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağına ve mucizelerin birer yalandan ibaret olduğuna inandığım günler oldu. Pes ettim, yenildim. Başlamaya gücümün olmadığı günler oldu. Yaşamın anlamsız olduğunu düşündüğüm zamanlar... Sanki bütün acılar bir tek bana verilmişti. Çevremdeki tüm

insanların hep birlikte elbirliği yaparak sonumun gelmesi için sanki her şeylerini feda edebileceklerini hissettiğim anlar ve daha neler…

Öylesine zor günler yaşadım ki, hayatımın o dönemlerini beynimden söküp atmak istedim. Ne zaman gücendiysem hayata ve insanlara, hep darbe yedim. Kendi yaralarımı sarıp ayağa kalktığım zaman, içimde çoğu duygunun silinmiş olduğunu fark ettim. Evet, hiçbir acı öldürmüyordu ama çok şeyi de alıp götürüyordu yüreğimden. Hep, başkalarının düşüncelerini dikkate alıp, kendi duygularımı bastırdım.

Başarısızlığı baştan kabullenip, girişemediğim onca iş ve gerçekleştirilmemiş bir sürü hayallerim vardı. Sanki birileri uçurtmamın ipini söküp almıştı ellerimden ve ben kendimi tozlu raflara kilitlenmiş ve anahtarı okyanusun dibine atılmış gibi hissediyordum. Başkalarına değer verirken, kendimi unutmuş, onların mutluluğu adına kendimi feda etmiştim. O kadar çaresizdim ki, tıpkı rayların ortasında kalmış birinin hızla gelen trene "**DUR!**" diye haykırması kadar anlamsızdı çırpınışlarım. Öyle ki, o trene dur diyecek ya da son çare olarak kendimi rayların dışına atabilecek gücü içimde hissetmiyordum. Tren gelsin ve beni ezip geçsin diye bekliyordum. Ben bu sorunlarla boğuşurken, ellerimden akıp giden onca zamanı kim geri getirecekti? Elbette ki, hiç kimse!

Gerçekte, başımıza gelen hemen her şeyin sorumlusu ve mimarı bizleriz ve bütün bunları düşüncelerimizle var ediyoruz. Düşüncelerimizin, yolculuk boyunca bize güç veren bir rüzgâr olduğunu varsayarsak, biz o rüzgârı doğru kullanıp istediğimiz yere en kısa sürede varabiliriz. Şayet kendimizi o rüzgâra teslim edersek, ne yöne gittiğimizi bile bilmeden, oradan oraya sürükleniriz. Derin bir boşluğun ortasında döner dururuz. Düşünce gücümüzle kendimize kötüyü de çekebiliriz iyiyi de. Tercih sizin diyeceğim ama eminim ki hiç kimse kötü olan bir şeyi hayatına çekmek istemiyordur. Fakat istemeden, farkında olmadan bunu yaparız.

Şöyle bir an düşünün, biz değil miyiz, "hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyor, sorunlar çorap söküğü gibi çektikçe uzayıp geliyor" diyen? Evet, tam olarak bunu yapıyoruz. Olumsuzlukları düşünürken peşi sıra geldiğinden bahsediyoruz. Henüz gerçekleşmemiş, diğer olasılıkların da

hayatımıza girmesi için bir davetiye gönderiyoruz. Artık bu gidişe bir "Dur!" demenin zamanı geldi ve geçiyor bile. Bütün bunları tersine çevirmek için, hayatımızı küçük dokunuşlarla, mucizelere sürükleyebiliriz. Biz bu küçük dokunuşları mutluluğa dönüştürürüz ve bu küçük mutlulukları da büyüttükçe büyütürüz. Sonra dilimizden şu sözcükler dökülür: "Her şey ne kadar da güzel. Hayatımda hep iyi şeyler sıralanıyor peşi sıra" Biz bunları düşünüp dile getirdikçe yaşamımızda hep olumlu şeyler gerçekleşmeye devam eder. Düşüncelerimizde yoğunlaşıp, neyi istersek evren bize onu veriyor. Elbette düşüncelerimizi kontrol etmek bizim elimizde. Kendimden örnek vermek gerekirse; bazen kendimi bilinçsizce karamsar düşüncelere dalmış bir şekilde yakalıyorum. Yaramazlık yapmış bir çocuğa kızar gibi bağırıyorum ona. Yüksek sesle ve hissederek, öfkeyle kızıyorum bu düşüncelerime: "Sen nasıl olur da, davet edilmeden sinsice girersin benim beynime? Derhal dışarı, kovuldun!" diyorum. Onu, evime sinsice girmiş bir sivrisineği kovar gibi kovuyorum. O gittikten sonra, müthiş derecede kendimi rahatlamış hissediyorum. Sonra ne mi yapıyorum? Gözlerimi kapatıp mutlu bir ânımı canlandırıyor, o anları tekrar yaşıyorum.

Siz de böyle yapın. Düşüncelerinize komut verin. Emin olun sizi dinleyeceklerdir. Çünkü onları yöneten patron biziz ve ipleri asla bize karşı çalışan düşüncelerimizin ellerine bırakmamalıyız.

Bütün bu söylediklerimiz, gerçek yaşamda da böyle değil midir? Bir fabrika düşünün: bu fabrikanın binlerce çalışanı var. Tıpkı bizim zihnimizde durup dinlenmeden çalışan düşünceler gibi… Fabrika yöneticisinin sorumsuz, tembel ve bilgisiz birisi olduğunu varsayalım. O fabrika ne kadar ayakta durabilir sizce? Belki kısa bir süre idare eder ama durum böyle devam ederse, fabrika günün birinde mutlaka iflas bayrağını çeker.

Bizler düşünce ve duygularımızda iflas bayrağını çekmeden önce neler yapmalıyız o halde? Sorumluluklarımızı ele almalı ve bütün olumsuz düşünce ve duyguları zihnimizden kovmalıyız. Çünkü bütün bunların bize bir fayda sağlamayacağı ortada... Bir elmanın içindeki kurt, nasıl orada kaldığı sürece hem kendini hem de etrafındaki diğer elmaları çürütüyorsa, bizim negatif düşüncelerimiz de, hem kendimizi, hem de etrafımızdaki

insanları olumsuz anlamda etkileyecektir. O halde, bu kurtlu düşüncelerin beynimizi yemesine asla izin vermeyelim. Odağımızı değiştirelim, kendimize uğraşacak bir şeyler bulalım, daha çok kitap okuyalım, müzik dinleyip yürüyüşler yapalım ve bizi rahatlatacak ne varsa onları yapalım sırasıyla.

Hayatı çok da ciddiye almayın. Eğer çok ciddiye alırsanız, onunla ciddi ciddi sorunlarınız doğacaktır. Bir zamanlar ağladığımız sıkıntılarımıza aradan yıllar geçtiğinde nasıl gülebiliyorsak, bugün içinden çıkılmaz dediğimiz problemlere de, yarın mutlaka güleceğimizi asla unutmamalıyız. Bazen bir insanı tüm benliğinizle sever ve kalbinizi onun ellerine teslim edersiniz. O yokken nefes alamayacakmışsınız gibi olur. Sonra bir şekilde o insan hayatınızdan çıkar ve yaşam o olmadan devam eder. Onsuz nefes bile alamayacağımızı söyleten duygular gider, "Ben onda ne bulmuşum?" diye sorgulatan duygular gelir sonra. Duygular değişebilir. Zaman mükemmel bir terapisttir ve sizi nasıl değiştirmesi gerektiğini çok iyi bilir.

Aynı şey yediğimiz yemekler için bile geçerlidir. Hayatınız boyunca tadına bile bakmadığınız bir yemeğin bugün müptelası olabilirsiniz. Yanılıyor muyum? Bilinçaltımıza bazı düşünceleri o denli yerleştiriyoruz ki, bir zaman sonra o düşünceler orada kemikleşiyor ve o kemiği kırmak, hele bir de yanlış kaynamışsa, daha çok acı veriyor bize.

Buna örnek olarak, bir yerlerde okuduğum ve rivayete göre, gerçek olduğu söylenen bir hikâyeyi paylaşmak istiyorum sizinle: New York'un arka sokaklarda, yoksulluk içinde yaşayan bir kadın genç yaşta verem olmuş. Güzel yüzü günden güne soluyor, gözleri de çukurlaşıyormuş. Gittikçe ölüme yaklaştığı o günlerde, hatırladığı en güzel anı, birkaç yıl önce kazada kaybettiği sevgilisiyle ilgiliymiş. Genç kadının yıllardır sürdürdüğü bu gariban yaşamında az da olsa kalbini açıp dertleştiği tek arkadaşı, kendisi gibi acılar içinde yaşayan bir ressammış. Zaten onun dışında ne bir kimseyle görüşüyor ne de dışarı çıkıyormuş. Genç kadın bir gün, penceresinin hemen önündeki sararmış yaprakları günden güne dökülen bir ağacı göstererek "Bu ağaçtaki son yaprağın düştüğü gün, ben de öleceğim" demiş arkadaşına ve o günden sonra da her sabah penceresinin

yanına giderek, ağaçta kaç yaprak kaldığını saymaya başlamış. Ressam, her ne kadar ilkbaharın yeniden geleceğini ve ağacın da ilkbaharla birlikte yine eski canlılığına kavuşacağını söylemişse de genç kadın bu sonbaharın kendisinin son baharı olacağında ısrar ediyormuş. Gün geçtikçe daha güçlü esmeye başlayan rüzgâr, sonbaharda sararıp güçsüzleşmiş yaprakları dallarından koparıp atıyormuş. Yapraklarla birlikte bir genç kadını da ölüme ittiğini bilmeden... Ressam, arkadaşının hayatını sararmış sonbahar yapraklarına benzetmesine ve onlarla birlikte gün geçtikçe ölüme sürüklenmesine çok üzülüyormuş.

Sonbaharın sonlarına yaklaşıldığında havalar iyice soğumuş ve ağaçlar dallarında kalan son yapraklarını da rüzgârın gücünü kullanmasına bile gerek kalmadan dökmek üzereymiş. Bir sabah pencerenin yanına gittiğinde, ağaçta yalnızca tek bir yaprak kaldığını gören genç kadın, “İşte bu yaprak düştüğünde, ben de öleceğim” demiş yeniden. Ressam, dökülen güz yaprakları ile birlikte eriyip giden ve ağacın dalında kalan tek yaprak gibi dayanıksız olan arkadaşı için bir şey yapması gerektiğini düşünmüş. O gece arkadaşının penceresinin önüne dışarıdan siyah bir perde çekerek, o ağacın resmini yapmış. Ağacın dalındaki son yaprak gece düştüğü halde, aynısını çizdiği ağacın dalındaki yaprak duruyormuş.

O sabah, her zamanki gibi pencerenin yanına giden genç kadın, kalan son yaprağın hala düşmemiş olduğunu görünce şaşırmış. Sonra da “Yarına kadar mutlaka düşer ve ben de onunla birlikte ölürüm” diye düşünmüş. Ancak ertesi sabah da yaprağın düşmediğini görmüş. Daha ertesi gün ise ressam, yaptığı resme bir yaprak daha çizmiş ve sonbahar gecelerinin soğuğuna aldırmadan ağacın bütün yapraklarını tamamlayıncaya kadar devam etmiş çizmeye. Genç kadın, ağacın yapraklarının gittikçe çoğalmasını ve yeşermesini şaşkınlıkla izliyormuş. Sonunda, sürpriz bir gelişme yaşanmış ve genç kadının içinde yeniden yaşama isteği doğmuş. İnanılır gibi değil ama genç kadın ressamın çizdiği her yaprakla birlikte yaşama bağlanmaya başlamış. Nerdeyse tamamen kuruyan güz yaprakları gibi solan rengi ressamın çizdiği resimle yeniden canlanmış.

Kendimizi koşullara öylesine teslim ederiz ki, bütün benliğimizle ona yaka paça sarılırız. Hayata ve duygularımıza ona göre yön veririz. Örneğin bir sabah uyandınız hava kapalı ve gri bulutlarla çevrili. Kendimizi hemen, "Bugün kötü bir gün ve her şey ters gidecek" diye umutsuzluğa sokarız. En berbat ruh haline bürünürüz. Hatta içimizden hiçbir şey yapmak gelmez. Yataktan bile çıkmak istemeyiz. Ama şayet çıkmak zorundaysak, üzerimize rastgele bir şeyler giyer, aynaya bile bakma gereksinimi duymayız. Bunu daha da güçlendirmek adına, bize "Nasılsın?" diye soranlara, "Nasıl olayım? Berbat bir haldeyim. Havalardan olsa gerek" diyerek, kendimize hayali günah keçileri bile bulmaya başlarız.

Havaların böyle olduğu günlerde ara ara ben de bunu yapıyordum. Sonra bir gün yine böyle bir sabaha gözlerimi açtım. Yine bu tehlikeli ruh haline girmek üzereyken, aklımdan bu düşüncelerin geçeceği sıra hemen onu kapı dışarı ederek kovdum. Sonra kendi kendime "Benim ruh halimle, havanın ne ilgisi var?" dedim kendi kendime. Suçlu olan bendim. Bir an durup dışarıya baktım. Gündüz olmasına rağmen hava biraz karanlıktı. Karanlık olan gözlerimin gördüğüydü, peki ya görmedikleri… Eğer o gördüklerimin içimi karartmasına izin vermiş olsaydım, gün boyunca bozuk bir plak gibi aynı şeyleri tekrarlıyor olurdum.

Buna benzer örnekleri siz de çoğaltabilirsiniz. Şartlar size uymuyorsa, siz onları kendi lehinize çevirebilirsiniz. Çünkü hayatta hiçbir şey sizi mutlu etmek için var olmamıştır. Olumsuz durumları keyifli hale getirirseniz, siz karlı çıkarsınız ve şunu da unutmamak gerekir ki, her istediğimiz maalesef anında gerçekleşmiyor. Bazı şeyleri zamana bırakmak daha doğru olacaktır. Fakat sabrımızı, tutarlılığımızı ve inancımızı asla elden bırakmamalıyız.

İnancımı yitirdiğim anlar olmuştu benim de. Duygularım susmuştu. Hiçbir şeyi düşünemez hale gelmiştim ve hayatım bir kısır döngüye sürüklenmişti. Her gün aynı şeyleri yaparak, günler birbirini kovalayıp duruyordu. Sanki birileri ışıkları söndürmüştü ve her yer karanlıktı, hiçbir şey göremez olmuştum.

Tarifi imkânsız pişmanlıklarla ve acılarla dolu biten yaşamlar gördüm. Ne kadar da acı. Bende mi öyle olacaktım? Benim de mi boşa geçen

yıllarım birikecekti ömür depomda? Pişmanlıklar mı dolanacaktı dilime?

Düştüğüm zaman yalnızca dizlerim kanamıyor, yüreğim de kanıyordu. Ayağa kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Birileri gelsin ve kollarımdan tutup beni kaldırsın istiyordum. Tıpkı kangren olmuş bir parmak gibiydim. Ya kesilecek ve imha edilecektim, ya da bir an önce iyileşecektim.

Duygularımın ve düşüncelerimin tam anlamıyla kangren olduğu bir anda, internette dolaşırken, tesadüfen bir video ile karşılaştım. Öylesine dinlediğim bir konuşma ile tüm hayatımın bir anda değişebileceğini tahmin bile edemezdim.

Ama aynen de öyle oldu. Mustafa Çay hocamın videolarından biriydi dinlediğim ve söylediklerini ilk duyduğum an suratıma tokat gibi işlemişti söyledikleri. “Bir karınca, eğer isterse bir fili rahatlıkla yiyebilir” diyordu. Şaşırmıştım. Önce saçma buldum. Sonra bu cümlenin üzerinde düşünmeye başladım. Gerçekten de doğru olabilir miydi? Bir karınca bir fili yiyebilir miydi?

Kendini karınca gibi gören ben, gözümde bir fil gibi büyüttüğüm kocaman hayatı yiyebilir miydim?

Dinlemeye devam ettikçe, ön yargılarım kırılmaya başladı. Evet, mantıklıydı söyledikleri. Belki milyonlarca kez ısırmak zorunda kalabilirdi ama eninde sonunda karınca fili yemeyi başarırdı.

Yıllardır ertelediğim, gözümde büyüttüğüm, korkup kaçtığım şeyleri düşününce, bu farkındalıkla birlikte bir anda sudan çıkmış balığa döndüm resmen. Farkında olmamanın farkına varmak... İşte yaşadığım durumu açıklayan en güzel ifade buydu…

Her birimizi, harekete geçirecek olan sihirli bir işaret, bir kıvılcım ya da bir başka şey mutlaka vardır. İşte bu farkındalık benim kıvılcımım oldu ve beni harekete geçmeye mecbur bıraktı.

Bu cümleden aldığım güçle birlikte, güçlü bir reset çektim geçmişime. Onu formatlayıp, virüslerin beni alt edemeyeceği bir şekilde programladım benliğimi yeniden.

İstediklerimizi engellemeye kimin gücü yeter? Hiç kimsenin. Eğer bir şeyi elde edemiyorsak, bunun engellerle hiçbir ilgisi yok! Ortada suçlanacak kimse de yok. Yalnızca sorumlu olması gereken bir kişi var ve o kişi de bizden başkası değil!

Hayal ettiğiniz bir şeye ulaşmak için, ne kadar fedakârlıkta bulunurdunuz? Nelerden vazgeçebilirdiniz ona ulaşabilmek uğruna?

Hayallerimize ulaşmak için kaç geceyi uykusuz geçiriyor, aşılmaz gibi görünen hangi engelleri aşmak için yola koyuluyoruz?

Hayallerimizle aramızda duran o bilinmez zaman bizi korkutuyor. Ve biz bu hayallerden kolayca vaz geçiyoruz çoğunlukla. Ya da kendimizi hayatın koşuşturmacasına teslim ediyor ve böylelikle, mutsuzluk dolu yarınları kendimize çekiyoruz.

Bütün bunları var eden sinsi düşmanımız her zaman aynı: Ne istediğini bilmemek… Hangi role bürüneceğimiz bize söylenmişse ve biz de o rolleri hiç itiraz etmeden oynamayı kabul etmişsek, işte o anda hayallerimizi kendi ellerimizle koşullara teslim ediyoruz demektir. O zaman biz kime dönüşüyoruz? Elbette ki, başkalarının hayallerini gerçekleştirmek uğruna, kendi hayallerini feda etmiş insancıklara...

Annem, çocukları için kendini feda ettiğini söylerdi hep ve bu yüzden çok kızardım ona. Elbette onun da hayalleri vardı. Hep ertelemişti hayallerini, yarına saklamıştı ve o yarınlar bir türlü gelmek bilmiyordu. Hayat akıp gidiyor ve annem ona bakıp duruyordu. Tıpkı diğer milyonlarca insan gibi…

Bazıları da sırf eleştirilme korkusundan dolayı, hayallerini kendi elleriyle çöpe atıyorlardı. Söylenmeyen sözler, tamamlanmamış hayaller, muhteşem fikirler ve daha neler neler… Sonrasında öz güvenini yitirmiş bireyler.

Başkaları sizin fikirlerinizi saçma bulsalar da, sırf bu yüzden inandığınız doğrulardan asla vazgeçmeyin. Her durum ve koşulda, elinizden gelenin en iyisini yapın. Olmadığında bir daha deneyin, sonra bir daha…

Bununla ilgili bir hikâye paylaşmak istiyorum sizinle. Hindistan’da çok ünlü bir ressam varmış. Herkes bu ressamın yaptıklarını kusursuz kabul edecek kadar beğenirmiş ve onu “**Renklerin Ustası**” anlamına gelen ***Ranga***

Celeri olarak tanısalar da; kısaca ***Ranga Guru*** derlermiş. Onun yetiştirdiği bir ressam olan ***Racici*** ise artık eğitimini tamamlamış ve son resmini yaparak ondan değerlendirmesini istemiş.

Ranga Guru ise “Sen artık bir ressam sayılırsın Racici. Artık senin resmini halk değerlendirecek” diyerek resmi şehrin en kalabalık meydanına götürmesini ve en görünen yerine koymasını istemiş. Yanına da kırmızı bir kalem koyarak halktan beğenmedikleri yerlere çarpı koymalarını rica eden bir yazı bırakmasını istemiş.

Racici söyleneni yapmış. Birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde görmüş ki, tüm resim çarpılar içinde ve neredeyse görünmüyor. Çok üzülmüş tabii. Racici’nin emeğini ve yüreğini koyarak yaptığı tablo, kırmızıdan bir duvar sanki. Alıp resmi götürmüş Ranga Guru’ya ve ne kadar üzgün olduğunu da belirtmiş. Ranga Guru üzülmemesini ve yeniden resme devam etmesini önermiş.

Racici resmi yeniden yapmış ve yine Ranga Guru’ya götürmüş. Tekrar şehrin en kalabalık meydanına bırakmasını istemiş Ranga Guru. Ama bu defa yanına bir palet dolusu çeşitli renklerle dolu yağlı boya birkaç fırça ile birlikte. İnsanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmesini rica eden bir yazı ile birlikte bırakmasını istemiş. Ressam söyleneni yapmış. Birkaç gün sonra gittiği meydanda görmüş ki; resmine hiç dokunulmamış, fırçalar da, boyalar da kullanılmamış. Çok sevinmiş ve koşarak Ranga Guru’ya gitmiş ve resme dokunulmadığını anlatmış.

Ranga Guru ise “Sevgili Racici, sen birinci konumda insanlara fırsat verdiğinde, ne kadar acımasız bir eleştiri sağanağı ile karşılaşabileceğini gördün. Hayatında resim yapmamış insanlar dahi, gelip senin resmini karaladı. Oysa ikinci konumda onlardan hatalarını düzeltmelerini istedin, yapıcı olmalarını istedin. Yapıcı olmak eğitim gerektirir. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı, cesaret edemedi. Mesleğinde usta olmak yetmez. Bilge de olmalısın. Emeğin karşılığını, ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiçbir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenlerle tartışma” demiş.

Ne yazık ki; bir konuda bilgimiz yoksa bile, o konuda çok şey bildiğimizi düşünürüz. O kadar çok şey söyleriz ki tahminlerimize dayanarak kendimiz bile bu duruma şaşırırız. Susmayı beceremez, “Bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum” demeyi de kendimize hakaret kabul ederek, gururumuza yediremeyiz.

Siz ne kadar kendinizi paralarsanız paralayın, anlattığınız şeyler, karşınızdaki insanın anlayabildiği kadardır. Bir şeyleri zorla anlatmaya çalışmanın bir manası yok.

Bu konuyla ilgili, çok sevdiğim bir hikâyeyi paylaşmak istiyorum sizinle…

Konuşmacı sözlerine, elinde tuttuğu altın lirayı göstererek başladı. Odayı dolduran yüzlerce kişiye şu soruyu sordu:

Bu altını kim ister?

Hemen hemen bütün eller havaya kalktı. Konuşmacı devam etti.

“Bu altını, aranızdan birine vereceğim ama önce bazı şeyler yapmak istiyorum”

Konuşmacı altını yere attı ve ayakkabısıyla üzerinde tepindi. Sonra yerden aldığı, tozlara bulanmış altını salondakilere doğru gösterip yine sordu:

“Bu altını hala isteyen var mı?”

Eller yine havadaydı. Bu defa altını yardımcısının getirdiği çamur dolu bir kavanoza attı. Çıkardığında, üzerindeki çamurdan altın görünmüyordu. Aynı soruyu sordu bir kez daha. Eller yine havadaydı ve herkes altını istiyordu. Konuşmacı gülümseyerek şöyle dedi:

“Arkadaşlar, burada çok önemli bir şey görüyoruz. Ben bu altına ne yaparsam yapayım siz her haliyle onu istiyorsunuz. Çünkü başına gelenler onun değerini düşürmüyor. O hâlâ değerli bir altın. Birçoğumuz bu altının başına gelenleri yaşarız. Yere düşer, hırpalanırız ve canımız yanar. Bazen üzerimize çamur fırlatılır. Bazen de biz çamura düşeriz. Ama hiçbirisi önemli değildir; yeter ki önümüzde duran güzelliği hiç unutmayalım ve mutluluğun bunlara bağlı olmadığını bilelim. Değerimizi, bizi başkalarının

nasıl gördüğü veya başımıza gelenler belirlemez. Musibetleri karşılama şeklimiz, gerçek değerimizi belirler”

Her ne koşul altında olursak olalım, umudumuzu asla elden bırakmamalıyız. Elbette ki zorlandığımız ve her şeyin üstümüze geldiği anlar da olacaktır. Mutlu olduğumuz zamanlar ve mutsuz olduğumuz anlar olacaktır. İçimizdeki sese yenik düşüp, kendimizi sabote ettiğimiz günler ve geceler de olacaktır hayat yolunda ilerlerken.

Bütün bu olup bitenler, yaşam döngüsü içerisinde son derece olağan ve alışık olmamız gereken süreçlerdir.

Mutlu olmak varken, kendini mutsuzluğun kapanına kısılmış hissetmek niye? Neden bu zulmü kendimize layık görelim ki? Karşımızdaki insan bizi yanlış anlamışsa eğer, bunun suçlusu neden biz olalım? Ne anlamak istiyorsa bırakın öyle anlasın. Kaybedeceğiniz ne var? Hiçbir şey.

İnsanın bu dünyada koşulsuzca sevebileceği ve güvenebileceği dostlara da ihtiyacı vardır. Arkasını güvenle dönebileceği, uğruna her şeyini feda edebileceği bir dost… Bazı insanlar hayat yolculuğumuzda misafir olurlar bize. Hayatımıza belli dönemlerde girip çıkan bu insanların hepsinin bir görevi vardır: Bize hayatı öğretmek… Her birinden ayrı ayrı tecrübeler ediniriz. Kiminin hayatımızda kalma süresi uzun olur, kiminin ise çok kısa. Sebepsizdir gidişleri. Kimi çıkar uğruna yanaşmıştır, kimi merak. Bazen de en sıkıntılı anlarında tanışırsın birileriyle ve o en bunalımlı zamanını atlatana dek hep yanında olurlar ve sonra da sessizce çıkıp giderler hayatından. İşte ben bu gibi insanların, görevlerini yapıp sonra da yollarına devam ettiklerini düşünürüm hep. Tıpkı, şu güzel hikâyede anlatıldığı gibi…

Genç adamın biri babasına her gün,

“Benimde dostlarım var sendeki dost gibi” der.

Baba itiraz eder:

“Olmaz öyle çok dost, hakikisi belki bir, belki iki. Fazla bulamazsın gerçek, hakikisi…”

Devam eder durur konuşma,

Aralarında başlar bir tartışma.

Karar verirler bir sınava,
Dostun hakikisini anlamaya…
Bir akşam bir koyun keserler ve koyarlar çuvala
Baba der ki oğluna:
Hadi al bu çuvalı, şimdi götür dostuna.
Çuvaldan kanlar damlamakta,
Sanki öldürmüşler de bir adam, koymuşlar çuvala.
Dıştan böyle sanılmakta.
Delikanlı sırtlar çuvalı, gider en iyi bildiği dostuna,
O dost bakar ki bir çuval, hem de kanlı,
Kapar kapıyı hızla delikanlının suratına,
Almaz içeri arkadaşı.
Böylece tek tek dolaşır delikanlı,
Kendince tanıdığı sevdiği dostlarını.
Ne çare hepsinde de sonuç aynı.
Evlat geri döner; ama içten yıkılır.
Babasına dönerek, ”Haklıymışsın baba” der.
“Dost yokmuş bu dünyada, ne sana ne de bana”
Baba “Hayır, evlat” der.
“Benim bir dostum var bildiğim.
Hadi çuvalı al da bir kere de git ona.”
Genç adam, çuvalı sırtlar tekrar.
Alnından ter, çuvaldan kanlar damlar…
Gider baba dostuna, kabul görür, sevinir.
O dost, delikanlıyı alır hemen içeri.
Geçerler arka bahçeye.
Bir çukur kazarlar birlikte,
Çuvaldaki koyunu gömerler.
“Adam” diye de üzerine serpiştirirler toprak.
Belli olmasın diye de dikerler sarımsak.
Genç adam gelir babasına:
“Baba işte dost buymuş” diye konuşunca

Babası “Daha erken o, belli olmaz şimdiden.
Sen yarın git ona çıkart bir kavga,
At iki tokat hiç çekinmeden
İşte o zaman anlaşılacak dostun hakikisi.
Sonra gel, anlat bana”
Genç adam, aynen yapar babasının dediğini.
Maksadı anlatmaktır dostun hakikisini.
Babasının dostuna istemeden atar iki tokadı.
Der ki yiyen dost “Git de söyle babana,
Biz satmayız sarımsak tarlasını öyle iki tokada”

Başarının Yolları
Şartlarınızı Zorlayın
Mutlu Olacağınız İşlerde Yer Alın
Başarısızlıklarınız Umudunuzu Tüketmesin
Başaranların Sizden Farkı Yok

İKİNCİ BÖLÜM

"İnsanoğlunun değeri kesir ile ifade edilecek olursa;
Payı gerçek kişiliği gösterir,
Paydası kendini ne zannettiğini…
Payda büyüdükçe kesrin değeri küçülür."

Tolstoy

1982 yılı Gazi Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu'nda 2. Sınıf öğrencileri Türkiye Ekonomisi dersinin hocasını bekliyor. Sınıf öğrencilerin gürültü patırtılarıyla sallanırken, sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. İçeriye kızgın bir şekilde bakış atıp kürsüye geçiyor. Tebeşirle tahtaya kocaman bir (1) rakamı çiziyor. "Bakın" diyor, "Bu, kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey" Sonra birin yanına bir de sıfır (0) koyuyor: "Bu, başarıdır. Başarılı bir kişilik biri 10 yapar."

Bir sıfır (0) daha; "Bu tecrübedir. 10 iken 100 olursunuz" Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor. Yetenek… Disiplin… Plan… Sevgi…

Sonra eline silgiyi alıp en baştaki biri(1) siliyor. Geriye bir sürü sıfır kalıyor ve hoca yorumu patlatıyor. "Kişiliğiniz yoksa diğerleri bir hiçtir!"

Bazı insanlarda öylesine tehlikeli bir kazanma hırsı vardır ki, bu hırsla birlikte hem kendilerine hem de çevrelerine ne kadar zarar verdiklerini anlamazlar bile.

Hayat hem ciddiye alınmayacak kadar kısa, hem de mutlu olabilecek kadar uzundur. Her şeye eşit zaman dilimleri ayrılmalıdır. Bir dilim diğerine

göre büyükse burada denge kaybolmuş demektir ve böyle bir durumda yaşamınızın kontrolünü bir anda kaybedebilirsiniz. Böylece tüm dengeler altüst olur, bu durum size mutsuzluk getirir ve düzeni hayatınıza yanlış bir şekilde oturtmuşsanız bunu düzeltmek de bir o kadar zor olur.

Hayatınızı bir dengeye oturtmak inanılmaz derecede önemlidir ve bunun için zaman ayırmaya kesinlikle değer. Bu zaman dilimlerini ayırmak bizi motive ettiği gibi, hayatımıza da güzel bir yön çizecektir. Başarının sırlarından biri; azimli, tutarlı, inançlı olmanın yanı sıra kendimize, çevremize, sağlığımıza da zaman ayırmayı bilmektir. Bunu bir tabloyla görselleştirmek istersek;

Kendinize buna benzer tablolar yapabilirsiniz. Bu tablodaki her bir alan için eşit zaman ayırmayı, hepsiyle özenle ilgilenmeyi ihmal etmemelisiniz. Dengeli bir yaşam, bütün bu kategorilerde uyumlu adımları atmakla mümkündür ancak.

Şimdi gelelim başarılı olmanın yollarına… İlk yapmanız gereken şey, kendinize somut ve ulaşılabilir hedefler belirlemek. Belirlediğiniz hedefler, sadece isteme düzeyinde kalırsa, siz hedef belirlememiş, bir güzel hayal kurmuşsunuz demektir.

Peki, hedeflerini gerçekleştirmiş insanlar ne yaptılar da başarılı oldular? Onlar başarmak istedikleri şeyi gerçeğe uygun seçtiler. Yapabileceklerine inandılar ve bunu doğaüstü bir girişim olarak görmeyip eyleme geçirdiler. Örneğin: Üniversite sınavına hazırlanan bir öğrenci, ilk önce ne olmak istediğine net bir şekilde karar vermeli. Bu hedef doğrultusunda kendisine itinayla program hazırlamalı. Bu programın dışına, bir an bile çıkmamalı ya da çıktığını fark ettiği anda hemen geri adım atmalı. Gidilecek bu yolda her şeye eşit zaman dilimleri ayrılmalı ve motivasyonun başarıdaki önemi unutulmamalıdır. Son olarak, başaracağınıza bütün benliğinizle inanıp, tüm enerjinizle yapılan işe odaklanmak şarttır.

Tutkuyla istenen ve sürekli bir çabayla desteklenen her eylem, eninde sonunda başarıya ulaştırır. Çalışmak insanın en tabi ihtiyaçlarındandır. İnsanın; normal fonksiyonları yerine getirebilmesi için havaya, suya, yemeğe, arkadaşlıklara ihtiyacı olduğu gibi çalışmaya da ihtiyacı vardır. Ancak az bir zamana çok iş yükleniyorsa, insanın bıkkınlığı, bitkinliği ve isteksizliği ortaya çıkmaya başlar. Planlı ve disiplinli çalışma sıkıcı olmaz. Ayrıca zaman en iyi şekilde değerlendirilmiş olur.

Amerikan'ın ilk Cumhurbaşkanı G. Washington'un sekreteri, bir gün geç kalışını, saatin geri kaldığına bağlayarak özür diler. Washington dedi ki; " O halde, ya sen yeni bir saat alacaksın ya da ben yeni bir sekreter…"

ABD eski Cumhurbaşkanlarından Lincoln, çocukluğunda bir çiftçinin yanında ırgat olarak çalışırken, çift sürdüğü hayvanların başında durup kitap okuyarak okulu dışarıdan bitirmiş ve sonra da hukuk fakültesini kazanarak başarılı bir avukat olmayı başarmıştır. Sonra da gelebileceği en yüksek makama, Amerika başkanlığına yükseldi.

Yapılan işler bir plana bağlı olmadığında ve kişi kendini yenilemeyi başaramadığında, hedefe ulaşmak genellikle mümkün olmayabilir. Sadece çalışmaya programlanmış insanlar işkolik diye anılırlar ve hayat akıp giderken, onlar hala didinip dururlar. Hayatını tek bir yararlı iş yapmadan geçiren insanlar da bundan farklı değildir. İşte bu yüzden dolayı, önceki sayfalarda paylaştığım o tabloyu hep göz önünde bulundurmak son derece önemlidir.

İşkolik insanlar, zamana karşı yarış içindedirler. Ancak bu kişilerde yüksek tansiyon, kalp krizi, ülser, migren ve daha nice hastalıklar sıkça görülür. Bu durumda iş başarısı da zaman içinde azalır.

Einstein'ın Başarı Formülü

Eğer hayatta A başarıyı gösterirse, formül şu şekildedir:

A = x + y + z

Bu formülde (X) çalışmayı, (Y) de dinlenmeyi gösterir. " Peki, (Z) neyi gösterir? " diye sorduklarında, büyük fizik bilgini formülü şu şekilde tanımlar: "(Z)'de çenenizi tutmayı…"

Bir Hint öğretisinde, insanların başarılı olabilmesi ve iyi bir insan özelliği kazanabilmesi için aşağıda verilen on altın öğüde uyulması gerektiği ifade edilmektedir.

1. Düşünmeye vakit ayır; düşünme güç için kaynaktır.
2. Eğlenceye vakit ayır; eğlence gençliğin sırrıdır.
3. Okumaya vakit ayır; okuma bilginin pınarıdır.
4. Duaya vakit ayır; dua güçsüz anlarda direnmenin desteğidir.
5. Sevmeye vakit ayır; sevme yaşamı tatlı kılan şeydir.
6. Anlaşmaya vakit ayır; o bilgeliğe açılan kapıdır.
7. Gülmeye vakit ayır; gülme ruhun müziğidir.
8. Vermeye vakit ayır; verme günün aydınlığıdır.
9. İşini yapmaya vakit ayır; o var olmanın anlamıdır.
10. Teşekküre vakit ayır; teşekkür yaşam pastasının kremasıdır.

Okumaya vakit ayır. Çünkü hangi bilginin bakış açımızı değiştireceğini ve bizleri nerelere getireceğini bilemeyiz. Çoban Ahmet de okumayı seven bir gençti ve bakın onun okuma merakı, "Okunmamış bir gazete her zaman tazedir" diyen Çoban Ahmet'i yaşam yolculuğunda nerelere getirdi…

Mersinde bir köyde çobanlık yapan ilkokul mezunu 24 yaşındaki çoban Ahmet Kaplan, kasabaya indiğinde kiloyla satın aldığı gazetelerden birinde

gördüğü ilanla, danışman olarak çalışma fırsatı yakaladı. Ahmet Kaplan yakında bu holdinge Fütürist, yani gelecek bilimci olarak işe başlayacak.

Mersinli çoban Ahmet Kaplan, Hürriyet'in "e-yaşam" ekindeki teknoloji holding yönetim kurulu başkan yardımcısı Alphan Manas'ın bir yazısını okudu. Daha sonra kasabadaki internet kafeden yaptığı elektronik posta yazışmaları sonucunda İstanbul'a gelip, Dünya Fütüristler Derneği'nin Türkiye şubesinin kuruluş toplantılarından birine katıldı.

İlkokul mezunu olan çoban Ahmet, İstanbul'da kaldığı süre boyunca da Alphan Manas'ı etkilemeyi başardı ve holding bünyesindeki endüstriyel tasarım şirketi T-Design'ın yaratıcı ekibine katılması için teklif aldı. Çoban Ahmet, yakında eğitim almak üzere tekrar İstanbul'a gelecek ve T-Design'ın yaratıcı ekibine katılacak.

Ahmet Kaplan, Mersin'in Kömürlü Köyü'nde çobanlık yapıyordu. Yılın yarısını elektriğin bile olmadığı yaylalarda geçiriyordu. Ama bu olanaksızlıklar Çoban Ahmet'i yıldırmak için yeterli değildi. Ayda bir indiği Bozyazı kasabasında internet kafeye gidip, dünyaya bağlanmaya çalışıyor, kiloyla satın aldığı gazeteleri, köyüne dönüp keçilerini güderken satır satır okuyordu.

Çoban Ahmet özellikle tarih, bilim ve teknoloji konularına meraklıydı. Hürriyet'in teknoloji eki "e-Yaşam'ı" bu yüzden çok seviyordu. 2004'ün sonbahar aylarında kasabadan aldığı yazıları okurken Hürriyet e-Yaşam'ın ağustos sayısı geçti eline. Tüm yazıları satır satır okudu. O sayısında konuk yazar olarak yer alan Alphan Manas'ın yazısında çizdiği gelecek portresi, Çoban Ahmet'in içindeki fütüristi uyandırdı. Kendisinin de aslında bir fütürist olabileceğini görmüştü. Bu sebepten Alphan Manas'a bir e-posta gönderdi.

"Merhaba Alphan Bey. Ben Mersin Bozyazı'nın bir köyünde bilgi ve teknolojiye meraklı keçi çobanlığı yapan bir gencim" Radyo dışında diğer yazılı ve görsel basını takip edemediğini belirtti ve ekledi.

"Okunmamış bir gazete her zaman tazedir, diye bakkaldan kilo ile alıyorum. İşte o gazetelerden Hürriyet e-yaşam 27 Ağustos 2004 yazınızı okudum"

Ardından aklına gelen soruları sıraladı:

- Acaba bir dergi çıkarıyor musunuz? Çıkarıyorsanız bana gönderebilir misiniz?
- Bir internet siteniz var mı?
- Fütüristlerin birleşme çalışmaları nasıl gidiyor?
- Sermayenin fütüristlere yaklaşımı nasıl?
- Malum çağ bilgi çağı ama imkânı olana. Bilgilerinizden faydalanmak isterim. Tabii sizce de uygunsa Alphan Bey.
- Gülünç gelebilir ama benim de bir damla misali katkım olabilir mi sizlere?

Alphan Manas mektubu alınca şüphelendi. Arkadaşlarına Hollywood prodüksiyonlarını aratmayacak şakalar yapmasıyla ünlü Manas, bu naif ama zekâ dolu mektubun bir şaka olmasından korktu. Sorup soruşturdu, köyün muhtarını bulup yazıştı. Muhtar, Ahmet Kaplan'ın yeğeni olduğunu söyleyince, şüpheleri dağıldı ve Çoban Ahmet'i İstanbul'a davet etti.

Manas, Çoban Ahmet'in bir zaman sonra kendisine çok farklı bir bakış açısı verdiğini, ondan kişisel bir danışman olarak da yararlanmak istediğini söyledi. Teknoloji Holding olarak gereksinim duyduğu eğitimleri sağlayacaklarını ve holding bünyesindeki Deniz Taksi'nin tasarımcısı olan endüstriyel tasarım şirketi T-Design'in yaratıcı ekibine dâhil etme kararı aldı…

**** Bu bölümdeki bilgiler, Yurtsan Atakan'ın, 04.05.2005 tarihinde Hürriyet gazetesinde çıkan haberinden alıntıdır.***

Değişim
Stres Yönetimi
Farkındalığın Farkına Varmak

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başarılı Bir Geleceğin,
Bugünden Başladığını Unutma!

Jackson Brown

Artık değişim zamanı. Kendimize objektif bir gözle bakma ve düzeltilmesi gereken şeyleri düzeltme zamanı…

Sabah uyandınız. Elinizi yüzünüzü yıkadınız ve ailenizle birlikte kahvaltı masasına oturdunuz. O esnada çocuğunuzun kolu, çay bardağına çarpıyor ve çay üzerinize dökülüyor.

Bu olup bitenler sizin kontrolünüzde değildi belki ama bundan sonra yaşanacak olan her şey artık sizin kontrolünüzde.

Diyelim ki kontrolü kaybettiniz ve sinirlerinize hâkim olamadınız. Çayı üzerinize döktüğü için kaba bir şekilde çocuğunuzu azalıyorsunuz ve o da ağlamaya başlıyor. Onu azarladıktan sonra eşinize dönüyor ve çay bardağını masanın kenarına çok yakın koyduğu için onu eleştiriyorsunuz. Fakat dikkat! Hala bu olayda kimsenin kabahati yok ama zorla bir suçlu aranıyor ve facia da tam olarak burada başlıyor zaten.

Kısa bir sözlü tartışmada bulunuyorsunuz. Öfkeyle odanıza gidip elbisenizi değiştiriyorsunuz. Geri geldiğinizde çocuğunuzu, ağlamaktan dolayı kahvaltısını bitirememiş ve okul için hazırlanamamış halde buluyorsunuz.

İşe gitmek üzere hemen çıkmanız gerekiyor. Aceleyle arabanıza koşup, kızınızı okula bırakmak üzere hareket ediyorsunuz. Geç kaldığınız için saatte 50 km hız sınırlaması olmasına rağmen 20 dakikalık gecikmeden ve hız limitinizi aştığınız için ödediğiniz trafik cezasından sonra nihayet okula ulaşıyorsunuz.

İşe 25 dakikalık bir gecikmeyle geliyorsunuz ve evrak çantanızı evde unuttuğunuzu anlıyorsunuz. Gününüz korkunç bir şekilde geçmeye devam ediyor…

Peki, günün sonuna kadar işlerinizin hep ters gitmesine;

-Kızınız mı?

-Çay bardağı mı?

-Eşiniz mi?

-Polis mi?

-Siz mi sebep oldunuz?

Bütün bunları neden yaşadınız? Çok basit, sabah sergilediğiniz tavırlar bütün bunlara sebep olmuş olabilir mi?

Verdiğiniz tepkiler, hayatınızın geri kalan kısmında çok ciddi olumsuz sonuçlar doğurabilir. Bazı durumlarda gerçekten de duygularımıza hâkim olamayabiliriz. Örneğin; küçük bir çocuğun üzerine dondurma dökülmesiyle, çok değer verdiğimiz bir vazonun kırılmasıyla, el dokuması halılarımızın üzerine bir yemek dökülmesiyle ruh halimiz bir anda tepe taklak olabilir ve siz de çocuğunuza ya da etrafınızdaki başka insanlara bir anda öfkelenmeye başlayabilirsiniz.

Öfkelendiğiniz zaman, kontrolsüz bir biçimde tepki verir ve kendinizi kaybedersiniz. Peki, kırılan vazonuz, çizilen koltuklarınız ve yıpranan halılarınız çocuğunuzdan, sevdiklerinizden daha mı değerli?

Bence değil ve olmamalı da. Her durumu, bize stres yaşatacak bir hale getirirsek, bir gün düzeltemeyeceğimiz sağlık sorunlarına da davetiye çıkarmış oluruz. Stres yönetimi konusunda bir profesör öğrencilerine bakın nasıl bir ders vermiş:

Profesör, su dolu bir bardağı kaldırıp öğrencilerine sordu; "***Sizce bu su dolu bardağın ağırlığı ne kadardır?***" Cevaplar 200 ile 400 gram arasında değişti. Bunun üzerine profesör şöyle dedi:

"***Gerçek ağırlık fark etmez. Fakat durum bardağı ne kadar süreyle tuttuğunuza göre değişir. Eğer bir dakikalığına tutarsam sorun yok, bir saatliğine tutarsam sağ kolumda bir ağrı oluşacaktır. Eğer bir gün boyunca tutarsam ambulans çağırmak zorunda kalırsınız. Ağırlık normalde aynıdır ama ne kadar uzun süre tutarsanız, size o kadar ağır gelir.***"

Eğer sıkıntıları, omuzlarımıza yüklemeye devam edersek, er ya da geç onları taşıyamaz duruma geliriz. Yükler gittikçe artarak daha da ağır gelmeye başlar. Yapmamız gereken şey, bardağı yere bırakıp bir süre dinlenmek ve daha sonra tutup tekrar kaldırmaktır. Yükümüzü ara sıra bırakmalı, dinlenip tazelendikten sonra tekrar yolumuza devam etmeliyiz.

Eve döndüğünüzde, iş yerindeki sıkıntılarınızı orada bırakın.

Burada paylaşmak istediğim güzel bir hikâye var; Bir baba ile çocuğu arasında yaşanan ve herkesin çok önemli dersler çıkarabileceği bir hikâye...

Bir baba, yorgun argın eve döndüğü bir akşam, beş yaşındaki oğlunu kapının önünde kendisini beklerken bulmuş. Birlikte eve girerken, çocuk "Baba, bir saatte ne kadar para kazanıyorsun?" diye sormuş. Zaten ofiste yorulmuş olan adam, "Bu seni ilgilendirmez" yanıtını vermiş oğluna. Bunun üzerine çocuk, "Lütfen babacığım, bilmek istiyorum" diye ısrar etmiş. Adam da "Yirmi lira" diye kısa bir yanıt vermiş. Çocuk bu defa, "Peki bana on lira borç verir misin?" diye sormuş. Adam iyice sinirlenmiş "Bak senin saçma sapan oyuncakların için sürekli para veremem, tamam mı!" demiş. Çocuk, "Ama ben oyuncak almak için istememiştim ki" deyip, üzgün bir biçimde odasına çıkmış. Aradan bir saat kadar bir zaman geçince, adam oğluna parayı neden istediğini bile sormadığını fark etmiş. Gerçekten gerekli bir şey için istemiş olabileceği aklına gelince de, oğlunun odasına çıkmış ve kapıyı açmış.

Çocuk yatağında uzanıyormuş. Babası, “Uyuyor musun?” diye sorunca “Hayır” yanıtını vermiş küskün bir sesle. Adam ona yaklaşarak, “Al bakalım on lirayı” demiş. Çocuk sevinçle yattığı yerden doğrularak “Teşekkürler babacığım” demiş ve yastığının altından bir miktar para daha çıkarmış. Babasının yüzüne bakarak, sessizce elindeki paraları saymaya başlamış.

Adam büyük bir hiddetle “Madem paran var, neden hala istiyorsun?” diye çıkışınca çocuk, “Ama yeteri kadar yoktu ki” demiş. Sonra da “İşte yirmi lira, bir saatini satın alabilir miyim?” diyerek elindeki bütün parayı babasına uzatmış.

Bazen hayatta parayla satın alamayacağımız şeyler vardır. Yukarıda anlattığım hikâye tam olarak bunu anlatıyor. Zaman zaman benim de bu gibi durumları yaşayan insanlarla karşılaştığım oldu. Hatta içlerinden biri, benim babamdı...

O kadar çok çalışıyordu ki, yüzünü bazen haftada bir ya da ayda bir görüyordum. Bazı zamanlar ben de, “Keşke çok param olsaydı ve babamın zamanını satın alabilseydim” diye söylenirdim kendi kendime. Ne kadar da kötü değil mi? Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen, yaşadığımız anılar peşimizi bırakmıyor.

Daha olayı anlamadan, dinlemeden hemen kızmaya, öfkelenmeye başlıyoruz. Biraz sabretmeyi başarabilsek, sonrasında yaptıklarımızdan dolayı pişmanlık çekmek zorunda kalmayacağız.

Değişim, değişim, değişim… Ama önce kendimizden başlayan bir değişim!

-Bize yalan söylenilmesini istemiyorsak, önce biz dürüst olmalıyız.

-Dinlenmek istiyorsak, dinlemeyi başarmalıyız.

-Saygı görmek istiyorsak, saygılı olmalıyız.

-Sevilmek istiyorsak, önce biz sevebilmeliyiz.

Bir şeyler için, bir günah keçisi bulmak çok kolay. Ama önemli olan, sorumluluk alıp, yapılması gereken neyse onu yapabilmektir. Etrafınızı saran karanlık sizin gölgenizdir, bir başkasının ya da bir başka şeyin değil.

Değişime açık olmamak, kendimizi karanlık bir odaya kilitleyip, sonra da ışığın varlığını inkâr etmek gibidir. Ancak, ışık her yerdedir ve karanlık sadece kendimizi hapsettiğimiz o odadadır. Bu durumda yapabileceğimiz en güzel şey, duaların gücüne inanmak ve “Allah’ım, bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul edebilmem için huzur, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmem için cesaret ve aralarındaki farkı anlayabilmem için akıl ver” diyebilmektir.

Westminster manastırının bodrumunda Anglikan Piskoposunun mezarı üstünde şu yazılıdır:

“Genç ve hür iken, düşlerimin sonsuzluğunda, dünyayı değiştirmek isterdim. Yaşlanıp akıllanınca, dünyanın değişmeyeceğini anladım. Ben de düşlerimi biraz kısıtlayarak sadece memleketimi değiştirmeye karar verdim. Ama o da değişeceğe benzemiyordu. İyice yaşlandığımda, artık son bir gayretle, sadece ailemi, kendime en yakın olanları değiştirmeyi denedim. Ama maalesef bunu kabul ettiremedim ve şimdi ölüm döşeğinde yatarken birden fark ettim ki, önce yalnız kendimi değiştirseydim, onlara örnek olarak ailemi de değiştirebilirdim. Onlardan alacağım cesaret ve ilhamla, memleketimi daha ileri götürebilirdim. Kim bilir, belki dünyayı bile değiştirebilirdim.”

Bir ömrün pişmanlıkla bitmesi, farkındalığın farkına çok geç varma ve zamanın değerini bilememek. Zamanın değeri dedim de aklıma bakın ne geldi…

10 yılın değerini, yeni boşanmış bir çifte,
1 yılın değerini, sınıfta kalan bir öğrenciye,
9 ayın değerini, yeni doğum yapmış bir anneye,
1 ayın değerini, prematüre bebek sahibi bir anneye,
1 haftanın değerini, haftalık bir derginin editörüne,
1 dakikanın değerini, uçağı kaçıran birine,
1 saniyenin değerini, bir kazayı kıl payı atlatan birine,
1 milisaniyenin değerini, gümüş madalya kazanan kişiye sorun

Bunları sorduktan sonra ne yapın biliyor musunuz? Her anınızın tadını çıkarmaya bakın, çünkü dün artık mâzi oldu. Yarının ne getireceği belirsiz ve bugün size sunulmuş muhteşem bir armağan...

Tecrübelere Kulak Verin
Anneler Günü Hikâyesi

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çok eski zamanlarda, kuşaktan kuşağa ulaşmış olan, çok kötü bir gelenek varmış. Yaşlılar iş yapamaz hale geldiklerinde, onları ormana götürüp, orada yırtıcı hayvanlara bırakırlarmış. Böylece az olan yiyeceklerinin, çalışan gençlere yetmesi sağlanırmış. İhtiyarları belli bir yaştan sonra evde tutmak yasak olduğundan, kimse yaşlı anne ve babasını evde gizleyemez, komşusu ihbar edecek diye korkarmış.

İşte bir gün yaşlılardan birini, oğlu ormana götürüp bırakmak istemiş. Kış mevsimiymiş. İhtiyar, oğul ve küçük torun ormana gidip, yaşlı adamı orada bırakıp dönmüşler. Yolda küçük çocuk kızağını dedesinin yanında unuttuğunu fark etmiş. Babasına dönüp almalarını söylemiş. Babası umursamayınca da: "***K***ızağımı almalıyım, yoksa sen yaşlandığında seni neyle ormana götürüp bırakacağım?" demiş. Oğul o an anlamış ki, ihtiyar babasının kaderi, yaşlandığında kendi kaderi olacak. Dönüp babasının ellerini çözmüş. Alıp eve getirmiş ve onu samanlıkta saklayıp her gün gizlice yemek vermeye başlamış.

Bir süre sonra köyde hayvanlar arasında bir hastalık yayılmış. Hayvanlar birbiri ardına ölüyormuş. İhtiyar, oğluna şöyle demiş: "Hastaları iyilerden ayır, onlara şu otlardan ilaç hazırla"

Adam babasının dediklerini yapmış. Gerçekten de onun hayvanları arasında ölüm azalmış. Bayram geldiğinde her yıl olduğu gibi, o yıl da köy halkı kurbanlar kesmeye başlamışlar. İhtiyar, oğluna şu öğüdü vermiş:

“Köyde hayvan çok azaldı. Senin de hayvanın fazla yok. Bu sene kurban kesme”

Gerçekten de bir iki ay içinde bütün köy, tarlalarda çalıştıracak hayvan sıkıntısı çekmeye başlamış. Ama ihtiyarın öğüdünü dinleyen adamın hayvanı varmış ve tarlasında onları çalıştırabilmiş.

İlkbahara doğru artık köyde ekmek yapacak tahıl bile kalmamış. Ama asıl sorun, tohumluk olarak kullanılabilecek kadar bile tahıl olmamasıymış. İhtiyar; “Yavrum, ahırın çatısı samanla dolu. Onları çıkar ve yeniden döv. Oradan tohumluk buğday çıkarabilirsin” demiş.

Adam, ihtiyar babasının dediğini yapmış. Köyde tohumluk buğdayı olan tek aile onlar olmuş. Bütün köy halkı bu gencin büyücü olduğunu düşünmeye başlamış. Öyle ya, herkesin işi kötüye giderken, bu evde garip bir şekilde kötülüklere bir çare bulunuyormuş. Evi gözlemeye başlamışlar, ihtiyar babasının hala yaşadığı ortaya çıkmış. Köylüler genci krala şikâyet etmiş. Kral önce gence kızmış. Ama olup bitenleri dinledikten sonra iyi ve yerinde bir öğüdün çok şeyi değiştirebileceğini kabul edip, ihtiyarlarla ilgili yeni bir kanun çıkarmış ve bundan sonra çocuklar, anne ve babalarına yaşlılıklarında da güzel davranmaya başlamışlar…

Anne ve babamızın bizde emekleri çok büyük. Onlar bize çocukken nasıl baktılarsa, gece tatlı uykularından uyanıp nasıl bize şefkat gösterdilerse, biz de onlara bu fedakârlıklarının karşılığını, yaşlandıkları zaman aynı hassasiyetle ödemeliyiz.

Onlar bizim saçma sorularımıza sabırla cevap verdiler ve onlar yaşlandığında bizi yoran sorular sorduğunda, aynı sabır bu defa bize düşecektir.

İlk adımları attığımızda küçücük ellerimizle onların ellerinden tutmadık mı? Şimdi onlar bakıma, ilgiye, sevgiye muhtaç olduklarında, hangi vicdanla onları bir köşeye atacağız? Götürüp huzur evine mi bırakacağız?

Bir zamanlar, hayata dair hiçbir şey bilmiyorduk. Ne konuşmayı, ne okumayı, ne de yazmayı. Konuşmayı öğrenirken, sürekli saçma sorular sorduk. Anlamsız sorularımızla onların başını ağrıtırken, onlar bize sabırla bir şeyler öğretmeye çalıştılar.

Onlar aklımıza yalnızca bayramlarda gelmesin. Sadece yılda bir kez anneler ya da babalar gününde hatırlamayalım onların ne kadar özel olduklarını. Zaten zorlu bir savaşın kahramanı onlar ve özel bir ilgiyi de fazlasıyla hak ediyorlar.

Bir tek sen varsın, geçmişten bugüne onlar için en büyük hediye. Seninle mutlu olup, seninle üzülüyorlar. Onları bir tek böyle günlerde hatırlama, ziyaretlerini her zaman yap. Cennet annelerin ayakları altındaysa o ayaklar altında çiğnenmeye gönülden razıyım.

Bu konulardan bahsedince, kadınlar günü nasıl ortaya çıkmış diye merak ettim ve biraz araştırınca çok ilginç bir hikâyesi olduğunu öğrendim:

8 Mart 1857 tarihinde ABD'nin New York kentinde 40bin dokuma işçisi, daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladı. Ancak polisin işçilere saldırması, işçilerin fabrikaya kilitlenmesi ve ardından çıkan yangınla birlikte çoğu kadın olmak üzere 129 işçi can verdi. İşçilerin cenaze törenine on bini aşkın kişi katıldı.

26-27 Ağustos 1910 tarihinde, Danimarka'nın Kopenhag kentinde yapılan bir toplantıda Clara Zetkin, 8 Mart 1857 tarihindeki tekstil fabrikası yangınında ölen kadın işçiler anısına, 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak anılması önerisini getirdi ve bu öneri oy birliğiyle kabul edildi…

Kendinizi Ne Kadar Özlediniz?
Ertelenen Sorun, Sokmasından Korkulan Akrep Gibidir.
Bir İşi, Ona Odaklanabildiğiniz Oranda İyi Yaparsınız.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendinizi ne kadar özlediniz?

Evet, yanlış okumadınız. Size kendinizi ne kadar özlediniz diye soruyorum. Ne kadar saçma bir soru gibi geldi değil mi? Peki hiç kendinize sarıldınız mı? Başarılarınızın ardından kendinizi alkışladığınız oldu mu? Başkalarına hazırladığınız o gösterişli sofraları, sadece misafirleriniz geldiğinde kullandığınız yemek takımlarını, şamdanları, kristal bardakları kendiniz için de hiç kullandınız mı? Peki, aynaya hiç kendiniz olarak baktınız mı? Sadece saçınızı tararken, ya da yüzünüzü yıkarken değil, gerçekten anlam dolu bakışlarla, kendinize baktınız mı hiç?

Sorunlarımızı farklı zamanlarda, pek çok insana anlatırız. Esasında sorun bir tanedir ve ne kadar çok insana anlatırsak anlatalım, bir türlü rahatlayamamışızdır. Bence bunun sebebi de bu. Yani sorunu başkasına anlatmak değil. Bir aynanın karşısına geçip, kendimizle yüzleşmek, belki de en ağır eleştiriyi kendimize yapmak zorundayız. Takdir edeceğimiz zaman da bunu, "İyi iş başardın" diyerek kendimize sevgi gösterisinde bulunmalıyız.

Başkalarına verdiğimiz değeri ve önemi neden kendimize vermeyelim? Şimdi senden istediğim, en yakın zamanda bir aynanın karşısına geçip, kendi gözlerinin içine bakarak, sevgi dolu sözcükler mırıldanman…

Ne yazık ki bazılarımız sorunları konuşmayı bir tartışma, eleştiri gibi lüzumsuz bir zaman kaybı olarak görür. Eğer bir kişi yaptığınız

davranışların, gösterdiğiniz tepkilerin yanlış olduğunu söylüyorsa, bunu dikkate alın. İkinci kişi aynı söylemde bulunuyorsa bu konuda yoğunlaşın ve üçüncü kişi de dile getirmişse artık kendinize bir çeki düzen verin.

Eleştirilere açık olmazsanız, hep aynı yerde döner durursunuz. Ne kırdığınız insanlar döner gelir, ne kaçırdığınız fırsatlar. Birçok evliliklerin bu sebeple bittiğini duyuyorum ya da en sağlam denilen dostlukların bir çınar ağacı gibi devrildiğini görüyorum. Sebep ise, sorunların üstünü çözülmeden anında kapatmak ve hiçbir şey olmamış gibi devam etmek…

Oysaki kökünden söküp atmadığımız bu sorunlar yıllar sonra bile karşımıza çıkacaklar. Ertelenen sorun, sokmasından korkulan akrep gibidir ve ne zaman bizi zehirleyeceği belirsizdir. Kaçmak ve olayı geçiştirmek, durumu çözmekten çok daha kolay bir yöntemdir. Ama doğuracağı sonuçlar ve ileride ödeteceği bedeller çok ağırdır.

İnsan Düzelince, Tüm Dünya Düzelir!
Hayallerden Sıfır Almak?
Tek Kollu Şampiyon
Einstein ve Şoförü
Henry Ford'dan Muhteşem Bir Ders
Çiviler ve Bıraktığı İzler
Misafiriniz Var
Lincoln'den Oğlunun Öğretmenine Mektup
Bilge, Elma ve Vazo
Mine Çiçeği
Bakalım Zaman Neyi Gösterecek…
Baltayı Bilemek
Muhteşem Jerry'nin Hikâyesi
Bilge ve Savaşçı
Geleceğini Biliyordum

ALTINCI BÖLÜM

İnsan Düzelince, Tüm Dünya Düzeldi

Bir baba, yorgun bir haftanın sonunda, bir Pazar günü uyanır ve eline gazetesini alıp, bütün gün evde dinlenme planları yapar. Tam bu sırada, oğlu koşarak gelir ve ne zaman dışarı çıkıp parka gideceklerini sorar. Baba oğluna söz vermiştir. Onu bu hafta sonu parka götürecektir ama hiç dışarıya çıkmak istemediğinden dolayı bir bahane uydurması gerekiyordur. Sonra gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritası gözüne ilişir.

Önce dünya haritasını küçük parçalara ayırır ve oğluna "Eğer bu haritayı düzeltebilirsen seni parka götürürüm" der. Sonra düşünür ve "Onun bu haritayı tamamlaması tüm gününü alır, ben de rahat rahat evde keyif yaparım" der.

Aradan on dakika geçtikten sonra oğlu babasının yanına koşarak gelir ve "Baba, haritayı tamamladım, artık dışarıya gidebiliriz" der. Adam önce inanamaz ve görmek ister. Gördüğünde ise, hayretler içinde kalarak, bunu nasıl yaptığını sorar.

Çocuğun cevabıyla babası utanç içinde onun ellerinden tutarak çocuğunu parka götürür ve parayla pulla satın alınamayacak bir ders alır küçük çocuğundan,

Çocuk; "Bana verdiğin haritanın arkasında bir insan resmi vardı. İnsanı düzelttiğim zaman dünya kendiliğinden düzeldi" yanıtını verir.

İnsan düzelince, tüm dünya düzelir…

Hayallerden Sıfır Almak?

Öğretmen, sınıftaki çocuklardan, büyüdükleri zaman olmak istedikleri kişinin bir kompozisyonunu yazmalarını istedi. Çocuklar, yıllar sonra nasıl bir hayat istiyorlarsa, onu hayal edecek ve yazıya dökeceklerdi. Çocuklardan biri, yıllar sonra inşa etmeyi planladığı muhteşem bir at çiftliğinin detaylarını yazdı kompozisyonunda. Hayalini en ince detaylarına kadar anlattı. Hatta bu çiftliğin bir krokisini bile çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Kroki üzerinde, arazinin üzerine oturacak evin de ayrıntılı bir planı vardı.

Ertesi gün öğretmenine sunacağı kompozisyon hazırdı. Birkaç gün sonra çocuk, kompozisyonu öğretmeninden geri aldı. Kâğıdın üzerinde kocaman bir “Sıfır” vardı ve öğretmen onu hemen görmek istiyordu.

Çocuk neden sıfır aldığını sordu üzgün bir şekilde öğretmenine. Öğretmen, “Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal” dedi. “Böyle bir çiftlik kurmak için gerekli paran yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce bir araziye ihtiyacın vardır. Onlarca at ve başka hayvanlar da olmalıdır bu çiftlikte. Senin bunu başarman imkânsız” ve ekledi: “Gerçekçi bir hedef belirle ve ödevini yeniden yaz. O zaman notunu yükseltirim.”

Çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına sordu ne yapması gerektiğini. Babası, “Oğlum” dedi, “Bu kararı sen vermelisin. Bu senin hayatın ve bu da senin seçimin” Çocuk düşündü ve ödevinde hiçbir değişiklik yapmadan tekrar verme kararını aldı. Çünkü hayaline inanıyordu. Öğretmenine, “Siz sıfır notunu değiştirmeyin, ben de hayalimi…” dedi.

O çocuk, bugün, yıllar önce hayal ettiği çiftlikte yaşıyor. Yıllar önce yazdığı kompozisyon da, çiftliğin duvarlarından birinde asılı duruyor.

Aradan uzun yıllar geçtikten sonra, o öğretmen bir şekilde öğrencisinin sahip olduğu çiftliğe gelir ve ona, “Ben bir hayal hırsızıydım ve yıllarca

öğrencilerimin hayallerini çaldım. Ama sen dişli çıktın ve bana meydan okudun. İyi ki de okudun çocuk!” der...

Tek Kollu Şampiyon

Çocuğun en büyük hayali ünlü bir karateci olmaktır. Günün birinde talihsiz bir kaza sonucu sol kolunu kaybeder. Ailesi çocuklarını mutlu etmek için, en büyük hayalini gerçekleştirmek üzere bir karate hocası tutarlar.

Hoca ilk derste, çocuğa rakibinin sağ kolunu tutup, üstünden savurma hareketini gösterir. İkinci, üçüncü ve hatta sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yaparlar.

Çocuk bir gün hocasına “Hocam ben bu durumdan çok sıkıldım, artık başka bir harekete geçemez miyiz?” der. Hoca bu isteği kabul etmez ve bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyler. Çocuk o kadar hızlanmıştır ki; hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordur.

Bir gün hocası, elinde bir kağıtla gelir. Kağıtta çocuğun karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordur. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sorar: “Ben sadece tek bir hareket biliyorum, kesinlikle kaybederim”

Hocası ise; “Sen sadece öğrettiğim hareketi yap” cevabını verir.

Çocuk ringe çıkar ve hocasının öğrettiği tek hareketle rakibini yere serer. Hatta o tek hareketle finale kadar yükselir. Finalde karşısına kendisinin iki katı irilikte bir rakip çıkar. Önce çok korkar ama bildiği hareketi yaparak son rakibini de yener ve şampiyon olur.

Sevinçle hocasının yanına koşar ve sorar: “Hocam nasıl oldu anlamıyorum, sadece tek bir hareket biliyorum, bir tek kolum var ve şampiyon oldum”

Hocası çocuğa bakar ve der ki: “Senin yaptığın hareket, dövüş sporlarındaki en zor hareketlerden biridir ve bu hareketin de tek savunması

vardır; o da, rakibin sol kolunu tutmaktır!”

Einstein ve Şoförü

Einstein yıllar boyu dünyanın pek çok yerinde konferanslar verir. Bu konferanslara onu uzun yıllar boyunca şoförü götürüp getirir. Şoför Einstein’ı salona bıraktıktan sonra en arkalardan onu dinler ve yıllar boyunca öğrettiği hemen her şeyi ezbere bilir.

Bir gün yolculuk sırasında ünlü dâhiye bir teklifte bulunur. “Dr. Einstein, sizi o kadar uzun zamandır dinliyorum ki, artık anlattığınız her konuyu neredeyse ezbere biliyorum. Bir gün siz şoför olun ve ben Einstein olup sahneye çıkayım. Ne dersiniz?”

Einstein kabul eder, “Peki o zaman. Şimdi gittiğimiz yerde sen sahneye çık ve ben şoför olarak seni seyredeyim”

Salona gelirler ve Einstein en arkalarda onu şoförü olarak dinler. Şoför de sahneye çıkar ve bir güzel konuşmaya başlar. Seminerin akışı muhteşemdir. Yıllardır dinlediği her şeyi tek bir satır atlamadan anlatır şoför. Derken, bir dinleyici sahnedeki çakma Einstein’a, daha önce hiç duymadığı bir soru yöneltir.

Şoför hiç istifini bozmadan, o tarihi cevabı yapıştırır, “Bu basit soruyu, benim şoförüm bile yanıtlar…”

Einstein arka sıralardan sorunun cevabını verir ve bu unutulmaz diyaloglar, tarihteki yerini alır.

Henry Ford’dan Muhteşem Bir Ders

Amerika Birleşik Devletlerinde işsiz bir adam, iş istemek için ünlü işadamı Henry Ford’un yanına gider. Sekreterden zor da olsa randevu almayı başarır. Sekreter adama, “Henry Ford şu anda dışarıya çıkıyor. Onu takip edin lütfen” der. Henry Ford, Ford marka bir arabaya biner. Adam da yanına oturur.

Yolculuk boyunca hiç konuşmazlar. Arabadan inip bir mağazaya doğru yürürler. Kapıdakiler, büyük bir saygıyla karşılarlar ünlü iş adamını. Birlikte biraz gezindikten sonra dönüş için tekrar otomobile binerler. Adam daha fazla dayanamaz ve sorar: “Sayın Ford, benimle bir iş görüşmesi yapmayacak mısınız?”

Ford arabayı durdurup, adamın inmesini ister ve basar gider. Şehirden uzak, tenha bir yerdir burası. Adamın cebinde hiç para yoktur. Sinirlenerek yürümeye başlar. Sonunda evine gelir. Bir taraftan da düşünür: “Mutlaka bana bir ders vermek istedi. Ama ne?”

Günler boyunca, vermek istediği mesajın ne olduğunu anlamaya çalışır. Sonunda Ford’un ilk ziyaret ettiği mağazaya doğru yürür. Kapıda görevliler büyük bir saygı gösterirler adama. Her sorusuna, sanki karşılarında Henry Ford varmış gibi saygıyla cevap verirler. Bundan sonra, 2. 3. 4. ve 5. Mağazanın yöneticilerine der ki: “Ürünlerinizi pazarlamak istiyorum.”

Mağaza yetkilileri; “Buyurun istediğiniz kadar alın, satın ve parasını sonra ödeyin!”

Adam birkaç yıl içinde, hatırı sayılır bir servet kazanır. Ünlü bir işadamı olur. Sonra’da Ford’u ziyaret etmek ve ona teşekkür etmek ister. Henry Ford’un sekreterinden randevu almak istediğinde, “Lütfen buyurun, Bay Ford sizi bekliyor” cevabını alır.

Ford ona şunu söyler: “Aynı yerde arabadan attığım ne ilk, ne de son kişisiniz. Pek çok insanla, aynı durumu defalarca yaşadım. Aralarından bir tek siz mesajı doğru anladınız ve o günden beri de sizi hayranlıkla takip ediyorum!”

Çiviler ve Bıraktığı İzler

Oldukça yaramaz bir çocuk varmış. Babası ona bir gün, çivilerle dolu bir torba vermiş.

“Arkadaşlarınla yaptığın her kavgadan sonra, bu çivilerden birisini bu kapıya çakmanı istiyorum” demiş.

Çocuk, ilk gün kapıya tam 15 tane çivi çakmış. Sonraki günlerde kendini kontrol etmeye başlamış ve her geçen gün daha az çivi çakmış kapıya. Sonunda hiç çivi kalmamış elinde ve babasının yanına gidip durumu ona anlatmış.

Babası onu yeniden kapının yanına götürmüş ve oğluna, “Bugünden başlayarak kavga etmediğin her gün için, kapıdan bir tane çiviyi sökmeni istiyorum” demiş.

Günler günleri kovalamış ve bir gün gelmiş ki, kapıda bir tane bile çivi kalmamış.

Babası ona: “Seni kutluyorum. Arkadaşlarınla artık hiç kavga etmiyorsun. Ama bu kapının üzerindeki deliklere dikkat et. Kapıda o kadar çok delik var ki… Artık hiçbir şey bu delikleri eski haline getirmeyecek. Arkadaşlarınla kavga ettiğin zaman, onları kırarsın ve sonradan barıştığında bile o kavgaların izleri kalır.

Her kavga, onların kalbinde bir delik, bir yara açar ve sen istesen de bazen o delikleri tamir edemezsin oğlum” der.

Genç adam, o günden sonra kimseyle bırakın kavgayı, bir tartışmaya bile girmez.

Misafiriniz Var

Vietnam savaşından sonra, eve dönmek üzere yola koyulan bir Amerikan askeri ailesini telefonla arar.

“Sevgili anneciğim ve babacığım. Eve dönüyorum ama sizden bir şey rica edeceğim. Gelirken yanımda bir arkadaşımı da getirmek istiyorum. “

“Elbette getirebilirsin oğlum” der ailesi

“Ama bilmeniz gereken bir şey var. Arkadaşım savaşta çok ağır yaralandı. Bir patlama sonucunda bir kolunu ve bacağını kaybetti. Kimsesi de yok. Onu yalnız bırakamam. Onun da bizimle birlikte yaşamasını istiyorum. Ne dersiniz?”

“Bu çok üzücü bir durum evladım. Onun adına gerçekten çok üzüldük. Ama ona başka bir yer bulamadınız mı kalacak?”

“Hayır! Gidecek hiçbir yeri yok. Onun yanımızda kalmasını istiyorum”

“Ama evladım, sen bizden çok ağır bir yüke katlanmamızı istiyorsun. Onun gibi özürlü birisi bize çok büyük bir yük olur. Zaten bizim hayatımız yeterince zor. Bir de onunla nasıl ilgileneceğiz? O arkadaşın için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Çok şükür ki sen sağlıklı bir şekilde döneceksin evine. Bu bizim için yeterli”

Sonra telefon bir anda kesilir ve “Dıt dıt dıt” sesi duyulur. Ailesi çocuklarından bir daha haber alamazlar.

Kısa bir süre sonra, bir akşamüzeri telefon gelir. Çocuklarının intihar ederek yaşamına son verdiğini öğrenirler. Aile, çocuklarının cesedini görmek için morga gittiklerinde, oğullarının bir kolunun ve bir bacağının olmadığını görürler…

Lincoln’den Oğlunun Öğretmenine Mektup

Öğrenmesi gerekli, biliyorum; bütün insanların dürüst ve adil olmadığını...

Fakat şunu da öğret ona; her alçağa karşılık bir kahraman, her bencil politikacıya karşılık kendini milletine adamış bir lider vardır.

Her düşmana karşılık bir dost olduğunu da öğret ona.

Zaman alacak biliyorum; fakat eğer öğretebilirsen ona; kazanılan bir liranın, bulunan beş liradan daha değerli olduğunu öğret.

Kaybetmeyi öğrenmesini öğret ona ve hem de kazanmaktan neşe duymayı.

Kıskançlıktan uzaklara yönelt onu.

Eğer yapabilirsen, sessiz kahramanların sırlarını öğret ona.

Bırak erken öğrensin zorbaların görünüşte galip olduklarını.

Eğer yapabilirsen, ona kitapların harikuladeliklerini öğret.

Fakat ona; gökyüzündeki kuşların, güneşin yüzü önündeki arıların ve yemyeşil yamaçtaki çiçeklerin ebedî sırlarını düşünebileceği sessiz-sakin zamanları da tanıt.

Okulda hata yapmanın, hile yapmaktan çok daha haysiyetli olduğunu öğret ona.

Kendi fikirlerine inanmasını öğret, herkes ona yanlış olduğunu söylediğinde dahi...

Nazik insanlara karşı nazik, sert olanlara karşı da sert olmasını öğret ona.

Herkes birbirine takılmış bir yönde giderken, kitleleri izlemeyecek gücü vermeye çalış oğluma.

Bütün insanları dinlemesini öğret ona. Fakat bütün dinlediklerini gerçeğin eleğinden geçirmesini ve sadece iyi olanları almasını da öğret.

Eğer yapabilirsen, üzüldüğünde bile nasıl gülümseyeceğini öğret ona.

Gözyaşlarında hiçbir utanç olmadığını öğret oğluma.

Herkesin sadece kendi iyiliği için çalıştığına inananlara dudak bükmesini öğret ve aşırı ilgiye dikkat etmesini...

Ona kuvvetini ve beynini en yüksek fiyatı verene satmasını, fakat hiçbir zaman kalbine ve ruhuna fiyat etiketi koymamasını öğret.

Uluyan bir insan kalabalığına kulaklarını tıkamasını öğret ona... Ve eğer kendisinin haklı olduğuna inanıyorsa, dimdik dikilip savaşmasını öğret.

Ona nazik davran, fakat onu kucaklama.

Çünkü ancak ateş çeliği saflaştırır.

Bırak sabırsız olacak kadar cesarete sahip olsun.

Bırak cesur olacak kadar sabrı olsun.

Ona her zaman kendisine karşı derin bir inanç taşımasını öğret.

Böylece insanlığa karşı derin bir inanç taşıyacaktır.

Bu büyük bir taleptir, ne kadarını yapabilirsin bir bak bakalım.

O, ne kadar iyi, küçük bir insan. O benim Oğlum…

Bilge, Elma ve Vazo

Rivayete göre bir bilge, öğrencilerine bir şey öğretmenin en iyi yolunun, bunu örnek vererek göstermek olduğunu düşünürmüş. Bir gün öğrencilerine unutulmaz bir ders vermek istemiş. Eline bir vazo almış ve herkesin görebileceği şekilde vazoyu havaya kaldırmış. Diğer elinde de bir elma varmış.

Öğrencilerin meraklı bakışları arasında, elmayı vazonun içine bıraktıktan sonra, vazoyu yere koymuş ve "Bu elmayı vazodan çıkarmayı başaran, elmayı da yiyebilir" demiş.

Çocuklardan biri acıkmış ve ilk o harekete geçmiş. Elini vazonun dar ağzından içeri sokmuş ve elmayı yakalamış. Çıkarmaya çalışmış ama başaramamış.

"Elimi çıkaramıyorum!" diye bağırmış acıyla.

Bilge, "Elmayı sıkıca tutmayı bırakmadığın sürece, elini çıkarman imkansız" demiş.

Çocuk elmayı bırakmak istemiyormuş; ancak dayanamamış bu acıya ve sonunda bırakmak zorunda kalmış.

Çocuk bilgeye sormuş, "Elmayı vazodan nasıl çıkarabilirim?"

Bilge, vazoyu eline almış ve onu ters çevirip elmayı çıkarmış. Öğrencilerin hepsi de gülmeye başlamışlar. Ne kadar da basit olduğunu görememişler.

Bilge, "Fakat bu, göründüğü kadar basit bir iş değil" demiş, "Bazen bir şeyi gerektiği zaman bırakabilmek çok zor bir iştir. Onu bırakabilmeyi başarmak da bir beceridir. Bir şeyi zorla tutarken, onun ulaşmak istediğiniz şeyi engellediğini hissediyorsanız, oracıkta bırakmalısınız. Eğer yaptığınız şey yanlışsa, buna bir an önce bir son vermelisiniz. Eğer kendinize ve başkalarına karşı dürüst ve samimi değilseniz, buna da bir an önce engel olmalısınız. İşte, ancak o zaman hedeflerinize kolaylıkla ulaşabilirsiniz."

Mine Çiçeği

Hâkim elli yıllık evliliklerinden sonra, neredeyse yetmiş yaşına gelmiş olan çiftin boşanma taleplerini dinliyormuş. Onları dinledikten sonra sormuş:

"Elli yıl sonra neden boşanmaya karar verdiniz. Bir ömrü beraber geçirmişsiniz. Neden ayrılmak istiyorsunuz?"

Yaşlı kadın cevap vermiş: "Hâkim bey, bir ay kadar önce böyle bir düşüncem yoktu. Bir gün eşim bana, bir mine çiçeği getirdi. Bu çiçek, suyu çok severmiş ve belli sürelerde sulanmadığında solup ölürmüş. Ben kemik erimesi olan bir hastayım. Geceleri uyanıp, çiçekleri sularken bir şey fark ettim. Hasta olan benim ve her gece ben kalkıp çiçeği suluyorum. Eşim bir kez olsun çiçeği sulamak için uykusundan fedakârlık etmiyor"

Hâkim kadını dinledikten sonra ona hak vermiş ve ardından da kocasını dinlemiş.

"Senin söylemek istediğin bir şeyin var mı?"

Yaşlı adam cevap vermiş: "Eşimin anlattığı her şey doğrudur hâkim bey. Ancak eklemek istediğim bir şey var. Mine çiçeği çok sulandığı zaman ölür. Eşimin kemik hastalığı var ve iyileşmesi için düzenli olarak egzersiz yapması gerekiyor. Fakat eşim bunu ihmal ettiği için, ben de bu yalanı uydurdum. Çiçek ölmesin diye, her gece kalkmak ve onu sulamak zorundaydı. O uyandığı zaman, ben de uyanırdım. Ama o bundan habersizdi. O çiçeği suladıktan sonra, ben çiçeğin suyunu boşaltır ve toprağını da peçete ile kuruturdum. Sonra da gelir eşime sarılır ve onunla birlikte uyurdum. Böylece hem çiçek, çok sulanmadığı için ölmezdi, hem de eşim gece egzersiz yapmış olurdu"

Hâkim bu sözleri dinledikten sonra, davayı düşürmüş ve çiftleri boşamaktan vazgeçmiştir.

Bakalım Zaman Neyi Gösterecek…

Eski zamanlardan birinde, yaşlı ve fakir bir köylü yaşarmış. Adam çok fakirmiş ama, kral bile onu kıskanırmış. Muhteşem bir beyaz atı varmış. At

herkesin dilindeymiş. Herkes bu atı istermiş ama köylü kimseye satmazmış bu atı.

Bir gün at ansızın gözden kaybolmuş. Komşular, atın çalındığını düşünmüşler ve çok üzülmüşler. Yaşlı adama gelip onu teselli etmeye çalışmışlar ama, adam hepsinden daha sakin duruyormuş.

“Sen üzülmüyor musun?” diye soran komşusuna, “Bakalım zaman neyi gösterecek” cevabını vermiş.

Komşuları adamın bu tuhaf sakinliğine bir anlam verememişler.

Aradan epey bir zaman geçmiş ve at, günün birinde yanına bir düzine muhteşem atı da katarak köye gelmiş. Getirdiği atlar, vahşi dağ atlarıymış.

Komşular adamın evinde toplanıp onu tebrik etmişler. Ne kadar şanslı olduğunu söylemişler yaşlı adama. “Bakalım zaman neyi gösterecek?” demiş ihtiyar yine.

Köylüler ihtiyarın bu tepkisizliğine sinir olmuşlar.

Kısa bir süre sonra, yaşlı adamın oğlu, vahşi atlardan birini terbiye etmeye çalışırken, düşmüş ve bacağını kırmış. Çok uzun bir süre, ayağa kalkamayacak durumdaymış.

Köylüler, “Atlar sana uğur getirmedi” demişler ihtiyara.

“Bakalım zaman neyi gösterecek” demiş yaşlı adam.

Derken, ülkede savaş çıkmış ve eli silah tutan herkes askere çağırılmış.

Gençler askere gitmişler ve bir daha da dönen olmamış.

Köylüler, evde bacağı kırık bir şekilde yatan genci ziyarete geldiklerinde, ihtiyarın ne kadar şanslı biri olduğunu söylemişler.

İhtiyar yine o bilindik yanıtı vermiş, “Bakalım zaman neyi gösterecek…”

…ve bu hikâye böyle sürüp gitmiş…

Baltayı Bilemek

Eski zamanlardan birinde, iki ormancı yaşarmış. Evleri yan yanaymış. Bu ormancılardan birisi, sabah güneş doğmadan kalkar, akşama kadar deliler

gibi çalışır ve sonra da evine dönermiş. Durup dinlenmeden baltasını sallayarak, akşama kadar on tane ağacı zor kesebilirmiş.

Komşusu ise ondan çok farklıymış. Sabah erken bir saatte kalkar, ailesiyle güzel bir kahvaltı yapar, bahçesini sular ve gün içinde yapacağı işleri organize ederek, ıslık çala çala ormana gidermiş. Arada bir durup dinlenir, keyif yapar ve baltasını sallayıp ağaç kesermiş.

Akşam olduğunda bu ormancı, otuza yakın ağacı keser, erkenden de evine dönüp ailesiyle zaman geçirirmiş.

Diğer ormancı bu duruma sinir olmaya başlamış, "Ben durup dinlenmeden, senden iki üç kat fazla çalışıyorum ama sen benim kestiğimin üç katı ağaç kesiyorsun. Nasıl oluyor bu iş?" diye yakınarak sormuş arkadaşına.

Arkadaşı ona, "Sen durup dinlenmeden kör baltayla ağaç keserken, ben arada bir duruyorum ve baltamı keskinleştiriyorum. Sen kör baltayla ağaç keserken, ben keskin baltayla çalışıyorum" yanıtını vermiş.

Muhteşem Jerry'nin Hikâyesi

Jerry, her zaman muhteşem bir ruh halinde dolaşır ve her daim pozitif şeylerden söz ederdi. Kendisine nasıl olduğu sorulduğunda "Muhteşem hissediyorum" cevabını verirdi.

Kendi işinde başarılı bir restoran müdürüydü. Garsonlar onu modelliyordu her zaman. Onun gibi olmak istiyorlardı. İnsanları etkilemede ve motive etmede bir ustaydı Jerry. Ne zaman birisi mutsuz olsa, hemen onun yanına gider ve kendini bir anda bomba gibi hissederdi.

Jerry'nin bu tavrı beni gerçekten heyecanlandırıyordu ve bunu nasıl başardığını merak ediyordum. Bir gün onun yanına gidip, "Anlayamıyorum… Nasıl oluyor da sen her zaman böyle pozitif ve yaşam dolu olmayı başarabiliyorsun?" diye sordum.

Jerry şöyle yanıtladı sorumu: "Ben her sabah uyandığım zaman, kendimle kısa bir konuşma yaparım. "Jerry, bugün yalnızca iki seçeneğin

var” derim. Kendini pozitif hissetmeyi de seçebilirsin, ortalıkta ölü gibi dolaşmayı da. Ve ben kendimi pozitif hissetmeyi seçerim. Her türlü durum karşısında, kurban olmayı ya da olaydan güçlenerek çıkmayı seçebilirim. Ben ikinci seçeneği tercih eder ve her zaman pozitif olmanın bir yolunu bulurum. Yaşadığım her şeyden ders alır ve onu bir avantaja dönüştürürüm. Birisi bana bir şeyden şikayet ettiği zaman, ona yaşamanın güzel olan yanlarını gösteririm”

“İyi ama bu her zaman bu kadar kolay olmayabilir” diye itiraz ettim söylediklerine.

Ama Jerry, “Yanılıyorsun, sandığından da kolay” dedi. “Yaşamak seçim yapmaktır. Her durum bir seçimdir. Elbette her duygu da bir seçimdir. Durumlar karşısında nasıl tepkiler vereceğini seçersin. Ruh halinin ne olacağını seçersin. Kısacası, seni sen yapan her şey bir seçimdir ve sen istediğin seçimi yapabilirsin”

Jerry’nin söyledikleri beni çok etkilemişti ve paylaştıklarını uzun uzun düşündüm. Sonra Jerry ile yollarımız ayrıldı ve ondan uzun süre haber alamadım.

Yıllar sonra Jerry’nin başına çok talihsiz bir olay geldiğini öğrendim. Bir sabah restorana silahlı soyguncular gelmiş ve Jerry’yi kurşuna dizmişlerdi. Jerry hastaneye kaldırılmış, 18 saat süren bir ameliyata alınmış ve yoğun bakıma kaldırılmıştı.

O günden aylar sonra tesadüfen Jerry ile karşılaştım. Nasıl olduğunu sorduğum zaman, “Daha iyi olamazdı” cevabını aldım. Bana yaralarını gösterdi. Vücudu delik deşik olmuştu.

Soygun sırasında neler düşündüğünü sordum. “Yerde yatarken, yalnızca iki seçeneğim olduğunu düşündüm” dedi, “Ya ölmeyi seçecektim, ya da yaşamayı. Ben yaşamayı seçtim”

“Bütün bunlar olurken, sen hiç mi korkmadın?” diye sordum.

“Hastanede muhteşem insanlar karşıladılar beni. İyileşeceğime yürekten inanıyorlardı. Doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi gördüğüm zaman, bir an korktuğumu hissettim. Sanki yüzlerinde, “Bu adam çoktan

ölmüş” der gibi bir ifade vardı. O anda hemen bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim”

“Ne yaptın peki?” diye sordum.

“Bir hemşire vardı ve bana sürekli sorular sorup duruyordu. Bir şeye alerjim olup olmadığını sorduğunda ona, “Evet, var!” dedim. “Benim kurşunlara alerjim var. Beni bir otopsi yapar gibi değil, sağlıklı bir insanı ameliyat eder gibi ameliyat edin” dedim.

Jerry, pozitif duruşu sayesinde, ölüme meydan okumuş ve uzun yıllar boyunca sağlıklı bir yaşamın tadını çıkarmıştı.

Francie Baltazar

Bilge ve Savaşçı

Yaşlı bir bilge yolun kenarında oturmuş dinleniyordu. Derin düşüncelere dalmış bir biçimde beklerken, bir savaşçı yanına hızla yaklaştı ve kükreyen sesiyle, “Bana cennet ve cehennemi anlat hemen!” diye emretti.

Bilge önceleri umursamadı savaşçıyı. Sonra gözlerini yavaşça açtı ve savaşçıya seslendi.

“Demek cennet ve cehennemi anlatmamı istiyorsun? Senin gibi ukala birisi, her tarafı kir ve pislik içinde olan birisi… Saçların dağınık, nefesin çöplük gibi kokuyor ve kılıcın kir pas içinde. Sen mi bana cennet ve cehennemi soruyorsun?”

Savaşçı kılıcını çekti ve yaşlı bilgenin boynuna dayayıverdi. Tam boynunu koparmak üzereyken, bilge seslendi: “İşte bu cehennem!”

Savaşçı neye uğradığını şaşırdı. Kendi yaşamını feda edercesine, böyle bir ders verebilen bilgenin karşısında, kendi küstahlığından dolayı utanç duydu. Kılıcını yere indirdi ve gözlerinden iki damla yaş döküldü.

Bilge seslendi savaşçıya: “İşte bu da cennet!”

John Groff

Hangisini Beslersen, O Büyür!

Bir Kızılderili reisi, küçük bir çocukla birlikte, önlerinde boğuşan iki köpeği seyrediyordu. Birisi beyazdı köpeklerin, diğeri siyahtı. Durmadan boğuşuyor ve kimin kazanıp kimin kaybettiği belli olmuyordu.

Çocuğun meraklı bakışlarını fark eden reis, "Onlar da içindeki köpekler gibidir evlat" dedi. "İyilik de, kötülük de insanın içindedir. Beyaz köpekle, siyah köpeğin boğuşması gibi, onlar da sürekli olarak birbirleriyle boğuşur dururlar"

"Peki hangi köpek kazanır bu savaşı?" diye sordu çocuk merakla.

"Sen hangisini beslersen, o kazanır evlat!" dedi reis…

Geleceğini Biliyordum

Birinci Dünya Savaşında, çatışmaların en yoğun olduğu anlardan birisi yaşanıyordu. Bir asker, sevdiği bir arkadaşının, az ötede kanlar içinde vurulmuş bir biçimde yere düştüğünü gördü. Kurşunlar, sağanak yağmur gibi yağıyordu adeta. Asker hemen komutanın yanına koştu ve arkadaşının yanına gitmek için izin istedi.

Komutanı ona izin vermedi, "Arkadaşın ölmüş" dedi, "Onun yanına gitmek için hayatını riske atmaya değmez"

Ama diğer asker kararlıydı. Onun yanına gitmek istiyordu. Komutanı sonunda izin verdi ve asker kurşun yağmurlarını hiçe sayarak, vurulmuş arkadaşının yanına gitti.

Kısa bir süre sonra, kanlar içinde son nefesini vermiş arkadaşını sipere taşıyarak, komutanın yanına sağ salim gelebildi.

"Ben sana, oraya gitmeye değmez demedim mi? Bak arkadaşın ölmüş" dedi komutan.

"Yanılıyorsunuz komutanım" dedi asker, "Gittiğime fazlasıyla değdi. Ben oraya vardığım zaman arkadaşım henüz ölmemişti. Bana öyle bir şey söyledi ki, o söz için bile kurşunların üstüne seve seve atabilirdiniz siz de kendinizi"

"Ne söyledi sana?" diye sordu komutan.

“Geleceğini biliyordum…” dedi asker… “Geleceğini biliyordum…”

SONSÖZ

Buraya kadar, başarılı insanların sırlarına ve onların yaşam öykülerine bir göz attık. Başarılı insanların, belli başlı ortak özelliklerini gördük birlikte. Bu insanların her biri, zorlukları aşmış, imkansıza meydan okumuş, önlerine çıkan fırsatları en iyi şekilde değerlendirebilmiş...

Kendilerine her zaman inanmış olan bu insanlar, etraftan gelen tüm olumsuzluklara kulaklarını tıkamış ve kendi bildikleri doğrudan şaşmayarak başarıya ulaşmışlar. Bu listede siz neden olmayasınız? Şimdi artık sıra sizde. İmkansıza meydan okumak için, sahip olduğunuz güç içinizde. Size inanıyorum. Artık değişim zamanı. Artık kendiniz için yaşama ve hayallerinize ulaşma zamanı. Oturup ağlamak yerine, artık silkinip ayağa kalkma zamanı. Artık karıncanın, fili yeme vakti geldi. Gözünüze bir fil kestirin ve o keskin dişlerinizle bir an önce fili yemeye başlayın artık!

Pek çok dibe vurmuş insanın, umudunu bir an bile kaybetmediğine şahit oldum. Onlar bu günlere gelirken, hayallerini hiçbir zaman çöpe atmamış ve tutkularını asla kaybetmemişlerdi. Onlardan öğrendim ki, hayatta hiçbir şey için geç değil ve hiçbir bitiş son değil. İnanıyorum ki, siz de gerçekten isterseniz ve gerekli bedeli ödemeye hazırsanız, hayal ettiğiniz her şeyi başarabilirsiniz.

Bizim yolculuğumuz burada son buluyor. Hayat yolculuğunuzda, size başarılar diliyorum. Hayat bir okyanus ve siz de geminizin kaptanısınız. Dümeni ne tarafa çevirirseniz geminiz o yöne doğru ilerleyecektir ve

unutmayın ki, hiç kimse, karşılaştığınız fırtınalara bakmaz, gemiyi limana getirip getirmediğinizle ilgilenir.

Sevgilerimle

Nurdan Özkan

Kaynakça

101 Öykü, Cengiz Erşahin
Acılar İçinde Başarıyı Yakalayanlar, Ömer Faruk Reca
Başarı Hikayeleri, Abdullah Doğan
Cesaret Veren Başarı Öyküleri, Zeki Kanmaz
Kalbe Düşen Damlalar, Hatice Yeşildağ
Hayata Yön Veren Hikayeler, Yrd.Doç.Dr.Kahraman Aslan
Sevgiye Dair Mitolojik Öyküler, İbrahim Yıldırım
İlham Veren Başarı Öyküleri, Ziya Baran, Canten Kaya
www.kimyaokulu.com

MC Mustafa Çay Akademi

NLP

Master

Ustalık

M

EMDR

MODEL

TRANS

I-SPEED

ALFA

Sizin için herşeyi düşündük

NLP

Uzmanlık eğitiminden sonra, 2 günlük workshop için

i-NLP | Inovatif NLP & Koçluk

WWW.MUSTAFACAY.COM

Mustafa Çay Akademi

Selanik Cad. 41/20
Kızılay/Ankara - Türkiye

Tel: +90 312 419 67 87

MC Mustafa Çay Akademi

NLP

Trainer

NLP Eğitmenlik Eğitimi

Prestij

T

SAHNE

BEDEN

SES

İÇERİK

YETKİ

Sizin için herşeyi düşündük

NLP

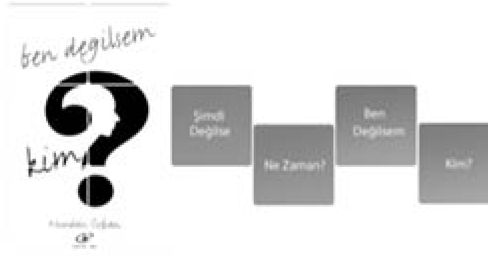
i-NLP | Inovatif NLP & Koçluk

WWW.MUSTAFACAY.COM

Mustafa Çay Akademi

Selanik Cad. 41/20
Kızılay/Ankara - Türkiye

Tel: +90 312 419 67 87

Ben Değilsem Kim? Arka Kapak Yazısı

Hayat bir masal gibi olsa ne kadar da güzel olurdu değil mi?

Başarı bize altın tepsilerde sunulsaydı, hayal ettiğimiz her şey, daha onları düşündüğümüz anda bizim olsaydı...

Zorluklar olmasaydı, her şey yolunda gitseydi...

Armut pişseydi, ağzımıza düşseydi...

Eğer ağzınızı kocaman açıp, pişmiş bir armudun kendiliğinden düşmesini bekliyorsanız, size bol şans dilemek ve armudun düşmesi için sizin adınıza dua etmekten başka bir şey yapamam ne yazık ki...

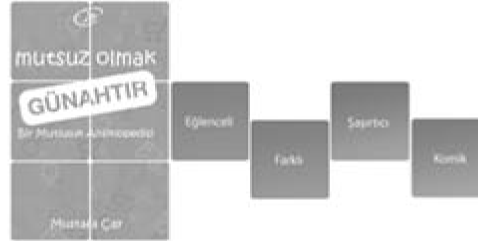
Bu kitap, armudu düşürmek için ağacın dallarını sallamayı, ağaca tırmanmayı ve en uzak dalların arasına saklanmış armudu ağaçtan söke söke almak isteyenler için yazıldı!

Peki, armudu, ne zaman alacaksınız ağacın kollarından?

Peki, o armudu kim alacak?

Şimdi Değilse Ne Zaman?

...ve Sen Değilsen Kim?

Acının ne demek olduğunu çok iyi bilirim!

Çocukluğumda, Boynu Bükükleri oynadım.

Kader bizim için de, ağlarını örmüştü!

Çilekeştim, acıların çocuğuydum.

Sol yanım, sağ yanım, her yanım acıyordu.

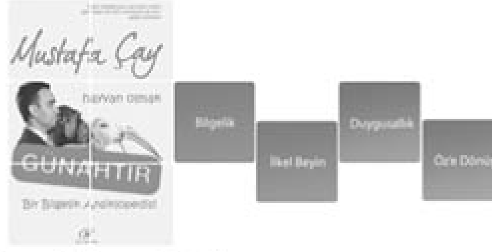
Tükürsem Tükürüğüme Bile Değmezsin adlı bir kaset yapıp, Küçük Mustafa olmayı bile düşündüm. Nereye baksam mutsuz insanlar görüyordum.

Nikâh Sofrasına Oturdun İşte dışında, acıların büyük bir çoğunluğunu yaşadığım söylenebilir.

Ben, Yılın En Doğarken Ölmüş İnsanı Oscar'ını beklerken, kimse beni umursamıyordu bile.

Ve günün birinde, bir Dert Star olmaktan vazgeçtim!

Anladım ki, Mutsuz Olmak Günahtır Ve Acı Yalnızca Yemeklerde Güzeldir.

Kocaman bir hayvanat bahçesinde yaşıyoruz.

Dört bir yanımızda maymunlar, timsahlar ve koyunlar...

Her birimizin içinde, duygusal ve ilkel beynine esir düşmüş hayvanlar var.

Öfkeden deliye döndüğümüzde, bir timsah ne yapıyorsa aynısını yapıyoruz.

Duygusal beynimize yenik düşüyor ve bir koyunla aynı tepkileri veriyoruz.

Bizler ilkel ve duygusal beynimizin artıklarıyla meşgulken, bilgeler bize insanlık tarihi kadar eski o sırrı fısıldıyorlar.

Timsah beynimiz "**Defol Git!**" diye bağırırken,

Maymun beynimiz, "**Kimse Beni Sevmiyor**" diye zırıl zırıl ağlarken,

İnsan beynimiz, "**Ne Olursan Ol Yine Gel**" diye haykırıyor bize.

Hayatın sırrını bulmak için, aksakallı bir bilgeye ihtiyacınız yok!

Kafatasınızın içinde ne taşıdığınızı fark ettiğiniz anda, sır artık avuçlarınızın arasındadır.

ve durum böyleyken, Hayvan Olmak Günahtır!

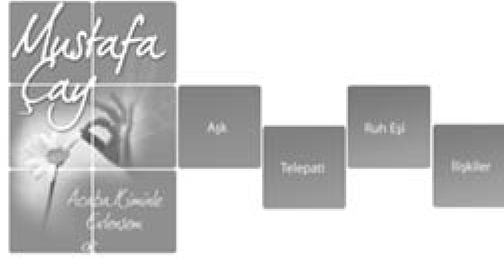
Her ne kadar kitabın adı ürkütücü olsa da, kitap koyu bir aldatma düşmanıdır. Kitabın içinde, aldatmayı haklı gösterecek tek bir şey bulamazsınız. Kitap, sıradan bir beraberliği tutkulu bir aşka dönüştürmek için kaleme alınmıştır. Basında oldukça uzun süre geniş yer alan bu kitap, pek çok beraberliği kurtarmıştır.

Bir sabah uyanırsınız ve yıllar önce, onu görmek için can attığınız insan sizinle aynı yastığı paylaşıyor.

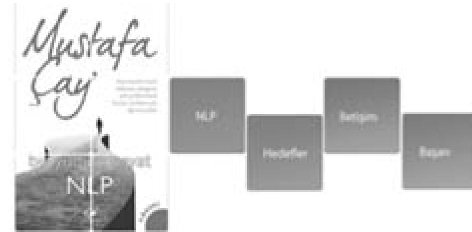
Bir zamanlar onu gördüğünüzde, içinizi eriten, ellerinizi titreten heyecan tamamen yok olmuş ve yerini sıradanlığın bayat rüyaları süslemiştir.

Bir ay, üç yıl, beş yıl, elli yıl olması fark etmez. Eğer ilişkinizin günün birinde bu duruma geldiğini fark ederseniz, o zaman beraberliğinizin aldatma sinyalleri verebileceğini düşünmeye başlasanız çok iyi olur.

Bu kitap, bir ay, üç ay, on yıl ya da elli yıl; ilişkiniz ne boyutta olursa olsun, sizin ve partnerinizin, aldatma fikrini aklınızdan bile geçirmemenizi sağlamak amacıyla yazıldı.

Adresim açık.
Sana kilitlenmiş bir yürek.
Yolda yürürken yanımdan geçip gitme!
Ansızın "dur" ve tek bir kelime söylemeden sarıl bana.
Belki de okyanusun ötesinden
Atla bir gemiye ve gel bana.
Adresi bilmediğini umursama, boş ver adresi.
En iyi adres, ansızın gitmeye karar verdiğin yerdir.
En iyi adres, bileti önceden rezervasyon edilmeyendir.
En iyi adres, daha önce hiç aranmamış adrestir.
Beni bul diğer yarım. Aramızda okyanuslar varmış, umursama.
Okyanus dediğin, sayısı belli olmayan su damlalarından başka bir şey değildir.
Zaman dediğin, okyanusu oluşturan su damlaları gibi, zamanı oluşturan anlardır.
Şimdi gel yanıma, Şu an gel.
Umursama nereye gideceğimizi.
Yüreğini dinle ve beni bul.
Yolda yürürken görürsen beni, "dur" ve beni almadan gitme.
Bir adım bile.
Gel diğer yarım, Gel ve beni bul.

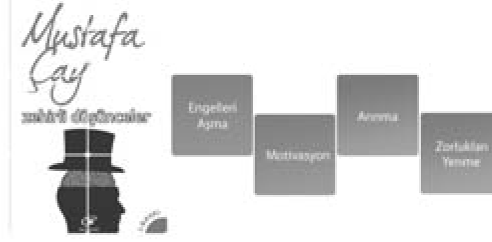

NLP muhteşem bir değişim aracıdır. Ancak NLP`yi kitaplardan öğrenmek imkansız(dı) Ta ki, Bir Yudum Hayat çıkıncaya kadar.

Bu kitap, NLP tekniklerini yemek tarifi anlatır gibi, kolay, akıcı ve eğlenceli bir üslupla size anlatır. Mustafa Çay`ın kalemini ilk defa keşfedecek kişiler için, bu kitap iyi bir başlangıç olabilir.

Kitabın Arka Kapak Yazısı:

Eğer bir yoldaysanız ve yol sizi istediğiniz yere götürmüyorsa, yanlış yoldasınız demektir. Yolunuzu değiştirmelisiniz. Eğer yanlış olduğunu bildiğiniz yolda ilerlemeye devam ederseniz, geri dönüşünüz çok daha zor olacaktır. Belki de geri dönemeyeceksiniz. Yaşam bir yoldur ve hepimiz bir şekilde bu yolda yürüyoruz. Eğer herhangi bir yolda yürüyorsanız, herhangi bir yere gidersiniz. Ama istediğiniz yolda yürüyorsanız, istediğiniz yere gidersiniz.

Musluklarımızdaki akan suyun arsenik miktarı çok önemli değil mi? Yediğimiz meyvelerin hormonlu olması? Peki, halınızın arasına gizlenmiş bakteriler?

Peki, düşüncelerimize bulaşan zehirler hakkında ne düşünüyorsunuz?
Yıllarca "Batsın bu dünya", "Bu akşam ölürüm, beni kimse tutamaz", "Ben acılar çocuğuyum" gibi şarkılar dinledik. Duygularımızı, düşüncelerimizi zehirledik.
Bu kitap, zehirlediğimiz duygularımızı bakterilerden arındıracak bir antibiyotik görevi görmektedir.

-Mutsuzluk kaderiniz değil seçiminizdir.
-Olumsuz alışkanlıklarınızdan bilinçaltına mesajlar göndererek çok kısa sürede kurtulabilirsiniz.
-Korkularınıza gülme zamanı geldi.
-ve başarılı olmak için bilinçaltını yönetmek de sizin elinizde.

NLP'nin bilinçaltını etkileyen kısmını ele alan yazar, beynimizi yönetirsek istediğimiz başarıya yol alabileceğimizi söylüyor. Yaşam otobüsünde direksiyon başında olmak istiyorsanız bu kitabı mutlaka okumalısınız.

"Değişim" kelimesi artık midenizi bulandırmaya başladıysa, "Her şeyi Yapabilirsiniz" diye bağıran kişisel gelişim kitapları sinirlerinizi bozuyorsa, hayatınızı değiştirmesi için coşkuyla aldığınız bir kitabı okurken uykuya dalıyorsanız, siz henüz "Değişim Budur"u okumamışsınız.

Kızmakta haklısınız. Çünkü "Değişim Budur"u okuduktan sonra diğer binlerce okuyucu gibi siz de, "Neden daha önce okumamışım?" diyeceksiniz...

Bu kitap, rüyalarınızı yeniden yaşamanız ve daha önceden mümkün olmadığına inandığınız şeyleri yapabilmeniz amacıyla yazılmıştır. Bu bir eylem kitabıdır. Eğer doğru eylemleri yaparsanız, doğru sonuçları elde edersiniz. Güçlü programlar çerçevesinde yaşıyoruz. Değişmek aslında bu programları değiştirmek ve eyleme geçmekten ibarettir.

Değişmek istiyor musunuz? O halde; beynimizdeki programları olumlu olanlarıyla değiştirip hemen eyleme geçebilmeniz için bu kitabı mutlaka okumalısınız...

Dünyada kalıcı barışı sağlamanın bir yolu var mı?

Yok!

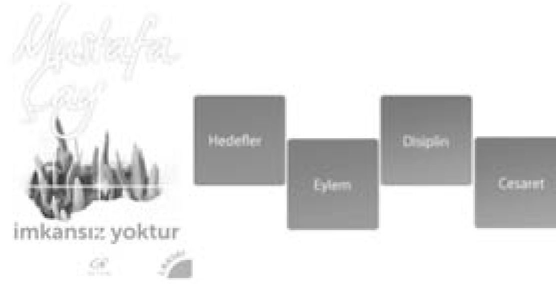
Ya da öyle olduğunu sanıyoruz...

Ama bu kitabı okuduğunuzda, böyle bir şeyin mümkün olduğunu göreceksiniz.

İlk önce dünyadaki 400 milyon çocuğu kaçıracaksınız, sonra bütün ülke liderleriyle pazarlık yapacaksınız.

Çocukları iade etmenin tek şartı, dünyadaki tüm silahları yok etmek ve savaşları durdurmak olacak...

"Çocuk Hırsızları" bu uçuk planın hikâyesini anlatıyor...

Son model bir yolcu uçağınız olduğunu farz edin. Uçağınızla dünyanın her yerine güvenle gidip gelebilirsiniz. Ama uçağınızı kullanmayı bilmiyorsanız, dostlarınıza hava atmak dışında uçağınız hiçbir işe yaramaz.

Uçağı kullanmayı biliyor olmanız da yeterli değildir. Sağlam bir piste ihtiyacınız vardır. Sonra yakıtınız ve yardımcı personeliniz de olmalıdır.

Bir uçağın havalanmasını sağlayan prensipler, "İmkânsız Yoktur" da, kendi potansiyelinizi havalandırmanızla ilişkilendirildi.

Uçağın hızlanması için onu itecek bir güce ihtiyacı vardır, tıpkı bizim gibi...

Uçakların gidecekleri yeri görmek için radarlara ihtiyacı vardır, tıpkı bizler gibi...

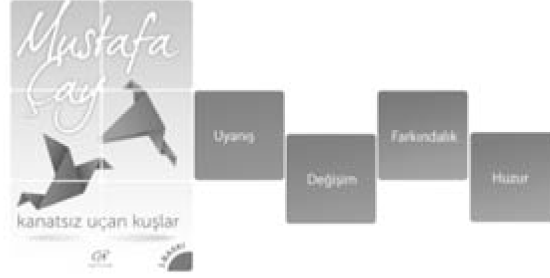
Uçakların tehlikeyi haber verecek göstergelere ihtiyacı vardır, aynen bizde olduğu gibi...

Ve daha pek çok şey, "İmkânsız Yoktur" da detaylı bir şekilde anlatıldı.

Size kalan tek şey, emniyet kemerlerinizi bağlamak ve düşlediğiniz geleceğe uçmak için motorları ateşlemek...

Kuleden size...

Kalkış için hazırsınız...

Elinize ansızın bir mektup geçseydi, bu mektup daha siz doğmadan önce sizin adınıza yazılmış olsaydı ve siz mektubu okurken, o an yaşadıklarınıza dair bir şeyler okuyor olsaydınız...

Herhalde birisinin size ağır bir şaka yaptığını düşünürdünüz.

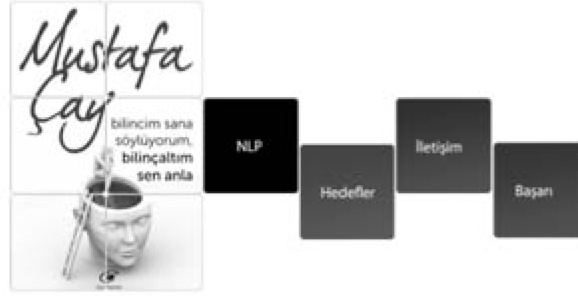
Kanatsız Uçan Kuşlar, size hayatınızın en büyük şakasını yapacak...

Elinizden akıp giden hayatın hesabını, gözlerinizin içine baka baka soracak sizden...

Ve siz bir daha eskisi gibi olmayacaksınız hiçbir zaman.

Hayatın sizi götürdüğü limanlarda duraklamak yerine yelken açacaksınız...

...ve kanatlarınız olmasa bile, özgürce uçacaksınız...

Bir baba düşünün: kızı İstanbul'a gelin gidecek ve şehir dışına çıkma korkusu olduğu için kızının düğününde onu yalnız bırakmak zorunda kalıyor. 30 kilometre uzaklıkta bulunan babasının mezarına yıllardır ziyarete gidemiyor. Eve geldiğinde asansöre binmek yerine 6 katı merdivenle çıkıyor. Hacca gitmek istiyor ama uçağa binemediği için gidemiyor.

Sonra yolları Mustafa Çay ile kesişiyor ve birkaç dakikalık bir çalışmadan sonra asansöre biniyor, şehir dışına çıkıyor, uçağa biniyor, kızının düğününde onun kuşağını bağlıyor ve günün birinde, "Şu an Kâbe'deyim ve size dua ediyorum" diyor.

Bulunduğu şehrin dışına çıkamazken, şimdilerde okyanusun ötesine, Amerika'ya doğru yola koyuluyor!

Bir anne düşünün, yıllar önce kaybettiği evladının acısıyla geceler boyu kıvranıyor.

Bir delikanlı düşünün, sırf heyecanından dolayı, karşısına çıkan muhteşem bir iş fırsatını kaçırmak üzere.

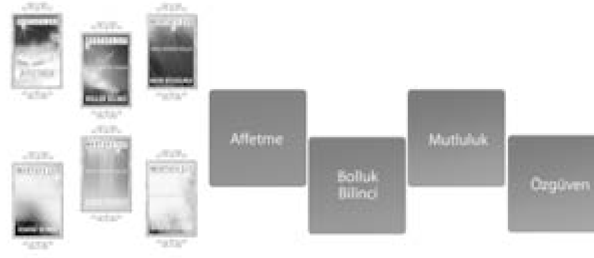
Bir öğrenci düşünün, yıllar boyu verdiği emek, sınav kaygısı yüzünden çöpe gidecek...

...ve binlerce farklı örnek düşünün. Hepsi de birbirine benzer ve neredeyse hepsinde de aynı mutlu son...

İşte bu kitap, bütün bu hikâyelerin ve henüz yazılmamış diğer mucize hikâyelerinin ilhamıyla ortaya çıktı.

Sizin mucizenizin hikâyesi, o ilk satırları okumaya başladığınız an yazılacak.

Siz bilincinize söyleyeceksiniz ve bilinçaltınız anlayacak!

Bu Cd Setinde, yaşamda karşılaşabileceğimiz sorunların neredeyse her biri için, mutlaka bir şeyler bulacaksınız.
Cd'lerin hepsi de, en ileri teknolojiler kullanılarak hazırlanmıştır. İşte bunlardan bazıları:

- NLP Uygulamaları ve Güçlü Pozitif Telkinler
- Etkileme gücü yüksek Subliminal Mesajlar
- Orijinal Cd içeriğinin, Reversal(Tersten Okunuşu)
- Her CD'nin tamamında, gerekli olan kısımlara yerleştirilmiş
  - Alfa
  - Teta dalgaları içeren, sinyaller. Bu sinyaller, zihnimizin telkinleri çok daha hızlı kabullenmesini sağlar.
- CD'lerin tamamında, rahatlatıcı ses efektleri.
- Bütün CD'ler, aynı zamanda etkili bir meditasyon için gereken sinyalleri zihnimize ulaştırır. CD'ler birer meditasyon CD'leridir.
- Bütün CD'ler, Stereo Karıştırma teknolojisiyle üretilmiştir. Sağ ve Sol beyin arasında, saniyenin onda biri kadar bir süre içerisinde geçişler yapılmaktadır.
- Bütün CD'ler birbiri ile bağlantılıdır.

Bu Cd Seti kalıcı değişim ve zihinsel programlama konusunda aradığını bulamayanlar için hazırlanmıştır. Bu program, kalıcı ve güçlü bir değişimi gerçekleştirmek üzere tasarlanmıştır. Yaşamınızdaki tüm alanları kapsayan bu muhteşem dönüşüm programını, Mustafa Çay Akademi'den temin edebilirsiniz.

Çay Yayınları

www.cayyayinlari.com

